БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV
Ж-17.032
1932-1-10

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ІМЕНИ
ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ.

Ч. 56101

Ж IV 17.032
1932-1-10/1 экз.
N 5/2 экз.

Sb 101
07

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Rok IV. Równe, 14 stycznia 1932 roku. № 1 (46).

MŁODA WIEŚ | МОЛОДЕ СЕЛО

ORGAN WOŁYŃSKIEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY WIEJSKIEJ

ОРГАН ВОЛИНСЬКОГО СОЮЗУ СІЛЬСКОЇ МОЛОДІ

Adres Redakcji i Administracji:
Równe-Wołyńskie ul. Mickiewicza 39a, skrz. poczt. 199.

Konto P.K.O. 80.935.

O Wiejski Uniwersytet Ludowy.

Rok czasu upłynęło, jak kol. R. Gogół poruszył na łamach „Młodej Wsi" niezmiernie ważną sprawę Wiejskiego Uniwersytetu Ludowago na Wołyniu. Dotychczas nikt głosu w tej sprawie nie zabierał, a jednak przemilczeć jej nie wolno!

Co znaczy i co daje W. U. L. dla wsi i młodzieży, odpowiedzią tego najlepszą były „Szyce" — obecnie zawieszone i Szycaki, tu i ówdzie rozsiani po całej Rzeczypospolitej, a i na Wołyniu jest ich kilku, zajmując ważne nieraz odcinki w pracy społeczno - oświatowej i gospodarczej na wsi.

Wzywani Związkowcy do dyskusji przez kol. Gogoła — nie odpowiedzieli, może na mój głos, w dzisiejszym czasie zechcą się wypowiedzieć, kiedy już nie stało „Szyc"...

Żywy odruch rozbudził się pośród młodzieży wiejskiej całej Rzeczypospolitej, na smutną wieść zamknięcia „Szyc". Głośnem echem odbiło się to w prasie ludowej, na zebraniach i zjazdach. Hasło spółdzielcze — „Swoje sprawy — bierzmy w swoje ręce" wysunięto na czoło zagadnienia, tworzenia nowego samodzielnego Uniwersytetu Ludowego.

Młodzież wiejska sama rzuciła myśl stworzenia własnego niezależnego ogniska wiedzy. Nie narzekania, nie prośby, ale czyny w tym kierunku dadzą trwałe i pokaźne w rzeczywistości rezultaty. Z tego zadowolenie moralne i wiara we własne siły potęgować będą żywy ruch młodej wsi w walce o lepsze jutro ludu wiejskiego, a temsamem Polski Ludowej. Związek Mł. Wiejsk. Rzeczypospolitej Polskiej na swym Walnym Zjeździe, odbytym w Warszawie w dn. 1 i 2 listopada r. ub., postanowił przystąpić do dzieła tworzenia W. U. L. pod nazwą „Nowe Szyce" im. Orkana i pierwsze kroki poczynił. Utworzył się Komitet, który opracował statut na zasadach spółdzielczych i złożył go do rejestru.

Powracam znów do tematu właściwego. Poruszana sprawa przez kol. Gogoła była zawczesną i to było powodem poczęści, że oddźwięku nie znalazła, tembardziej, że mieliśmy wówczas czynne „Szyce", które chętnie Wołyniaków zapraszały do siebie.

Dziś sprawa ta staje się aktualną. Nieprawdopodobieństwem jest, aby w dzisiejszym czasie mówić o stworzeniu W.U.L. na Wołyniu. Chyba ktoś za nas, czy dla nas to zrobi, ale wiemy z doświadczenia, że „darmocha na pstrym koniu jedzie". Na pomoc ze strony Państwa liczyć nie możemy, wobec ogromnych ciężarów, jakie nań nakłada szkolnictwo wogóle, a szkolnictwo powszechne w szczególności. Wobec tego czy nie należałoby nam Wołyniakom zadeklarować się do dzieła tworzenia wspólnego W. U. L. na całą Rzeczpospolitą? Sądzę, że w dyskusji odpowiemy sobie — tak.

Sprawa ta jest ważna i powinna być rozważona na zebraniach Kół, a odbicie jej powinno znaleźć wyraz w uchwałach wspólnych i w dyskusji na łamach „Młodej Wsi". Spodziewać się należy, że Władze Woł. Zw. Mł. nad tą sprawą się zastanowią na najbliższych posiedzeniach, a treść uchwał podadzą do wiadomości ogółu członków.

My, Wołyniacy, w tworzeniu tak wielkiego dzieła obojętni być nie możemy! Bo — „Trzeba naprzód z żywymi iść — po życie sięgać nowe".

Piotr Reszka
z Anrzedjówki.

ЛБ АН УРСР
№ 7254

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Праця в Гуртках Сільскої Молоді.

„Жива Газета".

До праць культурно-освітних треба долучити й реферати на загальних зібраннях всіх членів, улаштовування народніх та державних свят, академій і т. і. Тим поширюється світогляд, об'єднується громадянство і його духову енергію та скріплюється любов до свого народу, до своєї держави. Раз на тиждень, а найліпше в свята, збіратися на „Живу газету". Для цього треба доручити кільком членам зреферувати кожному іншу газету за тиждень. Більше цікаві статті казати їм відчитати та спільно обговорити. В цьому випадку ходить про те, щоби навчити критично глядіти на друк взагалі, а тим більше на газети. На цих зібраннях, а краще сказати, на читанні живої газети треба обговорювати також останні сільські новинки. Добре булоби це все, а принайменше що важніше заносити до книжки, як протоколи зібрання, котра з часом моглаби послужити матеріялом до наукових праць (монографії). Тут найдеться місце де-що висміяти, де-що похвалити, а від де-чого і перестерегти. А голос народу — то голос Божий, як казали старинні римляни. До голосу народу прислуховуються і його бояться. Ми, треба признатись, досить чулі на те, що про нас говорить „вулиця". Тут булаби можливість і профільтрувати те, що пливе до села з міста.

Розлоге поле до праці має Гурток Сільської Молоді в сільському господарстві. Коли з'ясуємо собі, яка то кількість молодих господарів (чоловіків і жінок) щороку дістає в свої руки самостійну господарку, не будучи до того належно підготованим за недостачою відповідних шкіл, то стане нам ясно, що праця в Гуртках в цьому напрямі повинна й може зробити. Багато економістів морочить собі голову над тим, як виломаться зпід сучасної господарської кризи. Одні радять одне, другі — другіе. Але наш господар чи то молодий, чи старий, тих порад не чує, на них уваги не звертає, бо їх не розуміє. Він дбає поперше, щоби в господарстві всього було хоть потроху, хотяй знає добре, що того всього йому не вистане, а прикупити й нема за що. Гурток мусить мати собі за завдання на цім полі розвіяти цю темряву, показати на прикладі, що продавши одне, можна купити друге. При цьому треба освідомлювати своїх членів відчитами та відповідною літературою про управи відповідних до даних обставин достин, заправляти їх до ведення ціх управ та до калькуляції.

Сучасна кріза має в собі теж і додатне. Вона не одного приневолила задуматись над тим, що буде далі. Коли збіже платилося добре, то не було потреби дбати про його якість, бо це в продажі великої перешкоди не робило та не було великої потреби дбати про інші галузі рільництва, як: годівля худоби, курей і т. і. Тепер-же навпаки. Ці ніби дрібні річі, як їх вважалось, дають більше готівки до господарки, ніж управа чисто збіжева, котра вимагає великих видатків, праці та інвентаря. Нахил в цьому напрямі є, тільки треба його поширити, скріпити та зреалізувати. Щоби провадити господарку тодівляну, треба більший засіб відомостей та вищої інтеліґенції. Та наука, яку йому дає найчастіше одно—або двоклясова школа, не вистарчає. Треба доучувати поза школою, а таку позашкільну науку кожен майбутній господар знайде в Гуртку Сільської Молоді. Для цього Гурток улаштовує прогульки до взірцевих господарств, закладає пільні досвіди та провадить конкурсові праці. Тут кожен член набирає певности в ціх новинах, привчається рахуватися з часом та видатками, критично відноситися до господарської праці взагалі та цінити ті ради, які знаходить в книжці.

Що до самої сільсько-господарської праці в Гуртку, то вона мусить стосуватись до вимогів життя та місцевих умов. Як-що ми потрапимо так провадити своє господарство, що всі руки, що є здібні до праці, будуть використані, то можна бути певним, що й сама господарка буде калькулюватись.

Треба, щоби Гурток дав ініціативу годівлі курей, кріликів і т. і. Гурток мусить заложити в селі шкілку овочевих дерев та на відповідних викладах привчати своїх членів до догляду дерев і належного використовування овочів. Відома річ, яку велику кількість овочів ми спроваджуємо до себе із заграниці, бо наших на свої потреби не вистарчає. А це дуже потрібна річ для організму й дуже легко нам не тільки її мати для себе, але й для других.

А якби ми могли взбогатити свою кухню в смачні та здорові потрави, колиби звернули більшу увагу на городину. Гурток мусить зацікавити цією справою дівчат та жінок, а навіть хлопців та господарів, хоть до цього часу є серед них таке переконання, що нічого робити тут чоловікам та хлопцям; воно-ж ясно, що такий погляд не має жадної

підстави. Для жінок улаштовувати курси шиття, куховарства, читати лєкції та вести розмови про гігієну, де би ставилися питання про виховування дітей, чистоту помешкань, подвіря і т. і. Щоби ціла та праця в Гуртку не була такою нудною, як то декотрим вона могла-би показатися, треба переплітати корисне з приємним, науку з забавою. Будемо улаштовувати час від часу ігри, танці, вистави та забави. Для цього добре булоби організувати театральний кружок, котрий дбав-би про те, щоби члени Гуртка мали приємну та веселу розривку. Крім розривки дасть то для Гуртка і користь матеріяльну, що поможе вивязуватись з ріжних грошевих потреб.

До здорових та приємних розривок треба залічити також і спорт. Тут би найшли місце мяч, лижви, нарти та інші гулянки.

Вся та праця, той обовязок, який повстане між молодіж'ю, дасть добрий вислід в найблищому майбутньому, бо дасть кожному початкуючому господареві певність в свойому варстаті праці, виховає в ньому суспільно-громадянське почуття, що при сучасних обставинах життя є так потрібне, так необхідне.

С. П.

КĄCIK K. M. W. „TYDZIEŃ".

Z poprzedniego N-ru „Młodej Wsi" Szanowni Czytelnicy wiecie, że w Równem odbył się kurs dla przodowników w pracach oświatowych K. M. W. Słuchacze kursu zorganizowali się w K. M. W. pod nazwą „Tydzień" i postanowili podzielić się swemi wrażeniami i zdobyczami z ogółem koleżanek i kolegów za pośrednictwem „Młodej Wsi". Każdy ze słuchaczy miał coś napisać.

Niestety głosów tych Redakcja otrzymała bardzo niewiele. Ponieważ jednak z wydaniem N-ru dłużej czekać nie możemy, umieszczamy te nieliczne głosy w przekonaniu, że pozostali członkowie „Tygodnia" napiszą jeszcze coś z życia swoich Kół, względnie zechcą omówić na łamach „Młodej Wsi" zagadnienia interesujące szerszy ogół członków.

REDAKCJA.

Myśl przewodnia kursu.

Trzeba pamiętać, że związkowy ruch młodzieży wiejskiej zrodził się z tęsknot do światła, do wiedzy, do zdobywania dóbr kulturalnych, które miały poszerzyć dusze, stać się fundamentem odrodzenia godności ludzkiej i podstawą nowego światopoglądu człowieka od pługa.

I pod tym słusznym znakiem rozwijała się nasza praca związkowa w pierwszych latach naszego ruchu, będących zarazem pierwszemi latami odbudowy Rzeczypospolitej. Praca kulturalna i oświatowa wśród rwącej się do nowego życia młodzieży wiejskiej, była tem pilniejszą i konieczniejszą, że lud wiejski stawał się tej Rzeczypospolitej najmocniejszym zrębem i najpewniejszą ostoją.

Praca nad kształtowaniem nowego człowieka na wsi, wyzyskiwanego dotąd moralnie i materjalnie, oraz ogłupianego beznadziejnie przez wiekowych opiekunów — stawała się więc czysto ludzką jak i państwową koniecznością.

Żywiołowy pęd młodzieży wiejskiej w całej Rzeczypospolitej do samodzielnego organizowania pomocy kulturalnej, do samodzielnej pracy nad sobą i do radzenia sobie w gromadzie, szedł po linji nowoczesnych haseł wychowawczych, głoszonych przez postępowych działaczy i dawał gwarancję, że z szeregów zorganizowanej młodzieży wyrosną dzielni życiowo ludzie, użyteczni członkowie gromad społecznych i uświadomieni obywatele państwa.

I nadzieje te nie zawiodły.

Ci, którzy brali udział w kulturalno-oświatowym ruchu młodzieży wiejskiej od jego zarania, mogą bez przesady stwierdzić, że nasze Koła Młodzieży Wiejskiej przez swą pracę kulturalno-wychowawczą stają się tem dla przebudowy naszej wsi, czem były i są w świetnym rozwoju wsi skandynawskiej tamtejsze uniwersytety ludowe.

Ostatnie lata w ruchu młodzieży wiejskiej zaznaczyły się szerokim rozwojem wychowania praktycznego, rolniczego. Zaczęły się jednak zjawiać obawy — i to uzasadnione — że to wychowanie rolnicze, w wielu wypadkach powierzchownie pojęte, zaczyna zasłaniać właściwy ideowo-wychowawczy cel Kół Młodzieży Wiejskiej, a prace oświatowo-kulturalne spychać jakby na plan drugi.

To też słusznie i jakby dla utrzymania zdrowej równowagi w organiźmie związkowym, mówi się i działa ostatnio w kierunku rozbudowy prac oświatowych i kulturalnych.

Widomym znakiem tego jest utworzenie przy naszym Wołyńskim Związku instruktoratu oświatowego, dzięki zrozumieniu i poparciu

tych prac przez zasłużone Liceum Krzemienieckie.

Aby jednak ożywić prace oświatowe w samych Kołach i oprzeć je możliwie na własnych barkach członków, począł Woł. Zw. organizować powiatowe kursy dla przodowników tych prac.

Takim kursem była sześciodniowa praca w naszym równieńsko-zdołbunowskim Kole „Tydzień".

To, cośmy wspólnie przeżyli w świetlicowej gromadzie, przyczyni się — sądzę — do rozwoju prac oświatowo-wychowawczych w Kołach z pow. równieńskiego i zdołbunowskiego. Poszerzenie naszych dążeń na inne powiaty Wołynia, nastąpi na przyszłych takich kursach w Łucku, Krzemieńcu i Kowlu.

Stanisław Maniak
prezes Instrukt. K. M. W. w Równem.

Nieco o Kole „Tydzień".

W niedzielę 10.XII.31 r. wieczorem w sali szkoły im. Sienkiewicza w Równem zebrali się na pierwszą wspólną herbatkę Koleżanki i Koledzy, którzy przyjechali na kurs oświatowy dla przodowników K. M. W. Już ten pierwszy wieczór zapoczątkował to, co następnie wzrastało z godziny na godzinę w ciągu całego tygodnia — zapoczątkował atmosferę wspólnej pracy, wspólnych gawęd na temat naszych prac w Kole.

Kurs skupił delegatów z następujących Kół:

Rozważ	pow. zdołbunowski	2	delegatów
Marjanówka	„ „	2	„
Chorów	„ „	2	„
Majdan	„ „	1	„
Noworodczyce	„ „	1	„
Kunin	„ „	1	„
Sadki	„ „	1	„
Tajkury	„ „	1	„
Hłupanin	„ „	1	„
Rzeczyca	pow. równieński	1	„
Glinki	„ „	3	„
Szubków	„ „	2	„
Derewiane	„ „	1	„
Zabara	„ „	1	„
Antopol	„ „	1	„
Horyńgród	„ „	1	„

Razem z 16 Kół, kurs liczył 23 osoby.

Wyraz kurs wkrótce stracił prawo obywatelstwa, gdyż uczestnicy powołali do życia Koło M. W. pod nazwą „Tydzień". Jako członkowie tego Koła, staraliśmy się, na drodze wspólnych rozważań i pewnych konkretnych poczynań, poznać rodzaje prac oświatowo - kulturalnych, które w kole możemy własnemi siłami podejmować.

Praktyczne poznawanie tych prac uskutecznialiśmy na tle życia K. M. W. „Tydzień". Rozważania nasze i prace tygodniowe obejmowały następujące przedmioty:

zespoły samokształceniowe w Kole M. W.;
zespoły teatralne i śpiewacze;
zebrania uroczyste i rozrywkowe;
urządzanie obchodów, wieczornic, wycieczek, zwiedzań;
pogadanki, referaty, dyskusje, odczyty w K.M.W. orgąnizowane przez samych członków;
wspólne czytelnictwo pism i książek;
rola członków kół wobec placówek systematycznego kształcenia (kursy dla dorosłych i t.p.)
rola członków kół wobec dorobku kulturalnego i tradycji wsi.

Wieczory spędzaliśmy w teatrze, kinie lub świetlicy czytając, dyskutując, śpiewając, deklamując.

Bodźcem do wspólnej pracy, do organizowania jaknajlepszego życia w kole „Tydzień", było poczucie jego członków. Widać było, że ci którzy zostali wybrani przez swoje koła, jako kandydaci na przyszłych przodowników starali się możliwie należycie wywiązać się ze swojego zadania jedynie przez czyn — przez dawanie swoim postępowaniem w Kole, swoim stosunkiem do prac i życia Koła, należytego przykładu.

W miarę możności, staraliśmy się w Kole „Tydzień" zaprawiać do roli wzorowego członka, stosując się do uchwał Koła, przestrzegając punktualności, nie uchylając się od żadnych obowiązków, wkładanych na poszczególnych członków. Tygodniową pracę zakończyliśmy miłą wieczornicą, zorganizowaną staraniem i siłami Koła „Tydzień". Mylnym byłby pogląd, gdyby ktoś żądał od nas wiedzy, którą moglibyśmy się dzielić z kolegami w swoim Kole. W ciągu 6 dni nie mogliśmy znacznie wzbogacić się umysłowo. Natomiast poznaliśmy sposoby pracy, któremi możemy poszerzać zakres naszych umysłów, gdy niema wśród nas ludzi światłych, a chętnych do pomocy.

By „umysły rozświecać — dusze poszerzać" trzeba było poznać prace dostępne dla wszystkich członków, które mogą być organizowane przez każde Koło.

Ten cel w ciągu 6 dni można było osiągnąć i nie będę w błędzie o ile stwierdzę, żeśmy go w znacznej mierze osiągnęli.

M. Suszyńska

Мої враження з освітнього курсу в Рівному.

Так багато набралося вражінь з курсу що їх трудно описати, але хоч деякі з них потребую згадати.

На мене велике враження зробила перша спільна вечеря, яку ми провели в колєги Гермашевського. Той вечір мені так скоро

пройшов в приятних коліженських балачках і ріжних приспівках, хоч і пізняя вже була пора, а мені й не здавалося, що треба йти спати. Де-хто з колєгів почав вбіратися, щоб іти на нічліг, а мені дуже шкода було кидати такий приятний вечір. По вечері веселі пішли ми до колєги Лося; там були нам призначені нічліги.

Ніч нам дуже весело пройшла, хоч і не було коли виспатися; з вечора ще при світлі довго мали ми ріжні балачки.

Полягали ми всі спати, світло погасили, а заснути не можна було довго. Сон десь подівся. Замісць спати, то ми балакали дальше, як, де, що, в якому селі поводиться, де-хто розказував свої оповідання, а нарешті розказували байки, хто які вмів, аж поки нę позасипали.

Спали не дово,гми а вранці встали всі як один веселі, відпочаті. Росказували, жартуючи оден другому свої сни. Де-хто може й мав вдома яке горе, то тута забув і був веселий.

Коли прийшов до нас колєга Інструктор Рівенського повіту Карпинчук, то всі були вже повбирані, повмивані й пішли разом на снідання. По сніданні пішли ми на виклади, що були перед обідом і по обіді. Обіди були спільні, так само снідання і вечері. Проходили вони нам весело. На них перебалакували ми не одно то, що чули на лєкції, або сперечалися, коли було нам що неясно. І так ми проводили цілий тиждень.

В суботу на прощання ми зробили вечоринку. До нас ще приїхали з поблизьких гуртків колєги та колєжанки і ми всі дуже весело забавлялися, а як почали роз'їжджатися то дуже було смутно і шкода.

Велике враження на мене зробило як нас прощали представники Звязку Гуртків Сільської Молоді. Роздали для нас по пару книжочок і по одній нашій спільній фотографії. Гарний спомин, бо коли візьмеш в руки, то пригадуєш собі все, що на курсах було, а коли гляну на фотографію, то бачу всіх колєгів немов живих.

Переночували ми ще ніч і вранці з великим жалем всі прошалися і пороз'їжджалися по домах. Тиждень мені пройшов як оден день, а вдома трудно забути і є що багато розказувати.

А. Баришнюк.

Członkowie K. M. W. „Tydzień" na czele z kol. Marją Suszyńską, instr. oświat. W. Z. M. W. i kol. St. Maniakiem, Prezesem Instruktoratu K. M. W. pow. równeńskiego.

Trudny początek.

Gdy jako uczestnik tygodniowego kursu oświatowego w Równem przyszedłem do sali wykładowej, stwierdziłem, iż wszystkich niemal uczestników pierwszy raz w życiu widzę. To mię trochę speszyło, gdyż chociaż byli to wszyscy Koleżanki i Koledzy związkowi, ale nieznajomi, więc czułem się trochę niewyraźnie. U schyłku pierwszego dnia powstał projekt utworzenia z uczestników kursu Koła Mł.W. Projekt znalazł należyty oddźwięk i został natychmiast zrealizowany. Tak to powstało Koło Mł. W. „Tydzień" ze wszystkiemi szczegółami jak Zarząd, składka członkowska dzienna i t. p.

Powstanie Koła przyczyniło się do ogólnego zbliżenia się uczestników kursu między sobą, a szczególniej między słuchaczami i wykład. nastąpiło zbliżenie. W związku z tem wytworzyła się bardziej koleżeńska atmosfera w pracy kursowej. Wykłady przekształciły się na zebrania Koła „Tydzień", na których omawiano prace kulturalno-oświatowe. Jakie tematy omawiane były w ciągu sześciu dni, wskazuje sama nazwa kursu. Jednak nacisk położyliśmy przedewszystkiem na samodzielne prace samokształceniowe przez czytelnictwo, teatr, chór i t. p.

W ciągu tygodnia starano się usilnie wpoić w uczestników kursu jaknajwiększą samodzielność. Jest to rzecz bardzo ważna, abyśmy w dążeniach swoich o własnych siłach pięli się w zwyż!

Lekcją praktyczną do samodzielnej i aktualnej pracy związkowej — dla uczestników kursu — było niewątpliwie Koło „Tydzień". To też mam wrażenie, że uczestnicy „Tygodnia" cel i dążenia organizatorów oraz wychowawców niewątpliwie uchwycili, dowodem tego może być sprawowanie się i nastrój w pracy kursowej wśród uczestników „Tygodnia". I w tem miejscu pozwolę sobie na odpowiedź kol. Sokołowskiemu z Serniczek, który w swoim czasie tak siarczyście zaatakował koleżanki związkowe w artykule p. t. „Czy koleżanki w Związku są?" Otóż w ciągu kursu, będąc w bliskim kontakcie z koleżankami, obserwowałem je i stwierdziłem, że gadają coprawda niezawiele, ale sprawują się przykładnie, a aktywność ich w pracy jest dość znaczna.

Zakończeniem tygodniowego kursu była wieczornica. Na jej program złożyły się: przemówienia, śpiew, deklamacje, gry towarzyskie i kilka tańców (większej ilości tańców nie mogło być, gdyż czas był adwentowy).

Uważanem jest naogół, iż początek każdej pracy jest najtrudniejszym. Otóż początkiem pracy związkowej w kołach z naszych dwuch powiatów jest poniekąd kurs oświatowy w Równem. W Kołach Mł. Wiejsk. jest dużo energji niewyzyskanej z rozmaitych przyczyn. Energja ta mogłaby znacznie dźwignąć naszą ideę. I tutaj właśnie ma miejsce ów trudny początek. Pomimo tego, że pełni jesteśmy zapału i sił młodzieńczych praca nad uszlachetnianiem nas samych nie idzie wartko, gdyż brak nam świadomości, jak czynić trzeba, lub brak nam odwagi i wiary w skuteczność naszych wysiłków. Pomocą w rozwiązaniu tych trudności był właśnie kurs oświatowy w Równem, gdyż dał delegatom Kół wiadomości bardzo na czasie.

Apeluję więc do Kół, aby interesowały się i garnęły się na kursa oświatowe, a następnie, by żądały od swych „wydelegowanych" udzielania wiadomości nabytych na kursie szerszemu ogółowi członków. My zaś uczestnicy „Tygodnia" starajmy się niezawieść zaufania swych Kół — pracujmy!

Wiemy, że początek jest najtrudniejszy. Zacznijmy jednak i starajmy się wytrwale, krok za krokiem sięgać w zwyż, a cel osiągniemy.

Kończąc swe pisanie, jako prezes K.M.W. „Tydzień", poczuwam się do miłego obowiązku podziękowania za przeprowadzenie tak ważnej dla nas pracy inicjatorom, organizatorom i prelegentom kursu oświatowego w Równem.

Czesław Kopij.

Один день на тижневому освітньому курсі С. М. в Рівному.

Богацько нового і цікавого побачив я і почув на цьому курсі. Все описать і розказать коротко не зможу, а розписуватися про все — вийшло-би дуже широко й довго та й не знати, чи випровадивби все до ладу. Я виберу собі другий день курсів і його опишу.

Встали ми рано та поспішно збірялися, щоби не спізнитися на снідання і на лєкції, бо треба знати, що цілий день поділений точно на години і їх треба було дотримувати. Була визначена година лягати спати і вставати, були визначені години праці перед обідом і по обіді. В тих годинах слухали ми викладів наших учителів. Розмовляли з ними, випитували, коли було що нам неясно. Воии охоче нам відповідали і тим осмілювали нас до нових питань.

Цього дня оповідали нам про потребу організованого життя у всіх його ділянках, бо вже такі часи. Скрізь треба завести лад і в родинному житті і в господарці і в громадянському житті та й взагалі в суспільному житті. Щоби цей лад завести та його вдержати, треба піднести освіту нашого селянина. Ось таке то нам говорили та ще й богацько іншого на такі теми.

На обіді цього дня сказали нам, що коли є у кого охота, то може піти вечером до театру по зниженій ціні для курсантів — по 50 гр. Ми з охотою скористали з цього. Був це польський воєвідський театр і грав цього вечора штуку з жидівського життя. Театр нам дуже подобався, бо грали дуже добре.

Вернувши додому хоч і положилися спати, бо так година казала, але ще довго ми не спали. Говорили ми ще довго про те, що в день бачили, що впродовж дня прийшлося нам чути. Деякі з нас вибилися зі сну та перейшли до байок і байки нас всіх заколисали.

Ось такий то був другий день на освітніх курсах.

Ів. Дячук

с. Хорів, пов. Здолбунів.

Refleksje „Tygodniowe".

Należałem i płaciłem składki do Koła „Tydzień", więc mam prawo zabrać głos w „Młodej Wsi" w jego sprawach.

Ze Koło „Tydzień" powstało na kursie oświatowym w Równem, tętniło życiem aktywnem przez 6 dni i że i po tym czasie Koło nie „umarło", lecz żyje wśród jego członków, to wiemy. Są sprawy może mniej przyjemne i mniej mile widziane w naszej gromadzie

związkowej, nieznane nam wszystkim i o tych chcę trochę pomówić.

Gdy się dowiedziałem o inicjatywie W.Z.M.W. organizowania szeregu kursów oświatowo-kulturalnych, celem przygotowania przodowników w Kołach, wyczułem, że pierwszy taki kurs musi odbyć się w Równem. Zaproponowałem też niezwłocznie swoje usługi w organizowaniu kursu kol. Suszyńskiej, instruktorce oświatowej W.Z.M.W. Postanowiono przyłączyć do Równego powiat zdołbunowski i rozpocząć pracę.

Wkrótce rozesłany został okólnik w tej sprawie do Kół, a i ja sam wybrałem się na powiat.

Przyjechałem najpierw do Koła w ..., Koła już starego, wypróbowanego w życiu organizacyjnem, a mimo to bardzo potrzebującego przodownika, bo ani szkoły, ani jekiegoś innego ośrodka kulturalnego, ani ludzi kształconych czy też dobrej woli nie mają i młodzież sama przez szereg lat boryka się z trudnościami, z brakiem wiadomości metod i sposobów działania. Udałem się do prezesa kol. Stefana, celem zwołania zebrania członków. Ten wypytuje mię o kurs i czy on może być nań przyjęty. Widzę, że Stefek ma wielką chęć wybrać się na kurs i w myśli postanowiłem mu pomóc.

Na zebraniu, kiedyśmy przeszli do wyboru kandydata na kurs, spotkał mię zawód. Wszyscy stwierdzili potrzebę w Kole kogoś, ktoby pracę potrafił prowadzić. Kogoż więc wybrać. Spostrzegłem, że każdemu chciało się jechać i każdy nie widział bardziej nadającego się do tego od siebie — wszyscy byli równi. Poprostu nie było takiego, ktoby był uważany za lepszego — a czyż o to tylko chodzi? Wyczułem, że inne przyczyny nie grały tutaj większej roli. Może je było usunąć, a mimo to pozostałaby owa, że tak powiem, fałszywa ambicja czy egoizm. Ta to bolączka, chociaż jest i w innych kołach, najwyraźniej tam się ujawniła. Zaproponowałem wydelegować prezesa, jako osobę siłą faktu jnż raz wyróżnioną i to pomogło. Wszyscy przyznali mi rację i wybrali Stefka. Stała się jednak rzecz nieoczekiwana. Okazało się, że ta wspomniana wyżej ambicja i kol. Stefkowi nie pozwoliła przyjąć owego nieco spóźnionego wyboru. Nie przyjął go, tłumacząc się, że ktoś inny chciał na jego miejsce być wybranym. I tylko na skutek może moich dowodów podpisał Stefek zgłoszenie na kurs; jednak na kurs ten nie przyjechał.

Z tej samej przyczyny, mojem zdaniem cztery inne Koła powiatu równieńskiego nie wysłały swoich kandydatów na kurs. Szkoda! Ileżby Koło z tego kursu skorzystało?

Co do reszty mniej lub więcej ruchliwych Kół, to te stały na wysokości swego zadania i wysłały swoich kandydatów, nie licząc się z ambicją, a co ważniejsze z kosztami.

Co i jak robiliśmy w Kole „Tydzień" niech inni powiedzą, mojem zadaniem było podkreślić i przez to na przyszłość unieszkodliwić tę bolączkę, którą nazwałem "fałszywą ambicją".

O jednym momencie z zakończenia kursu chcę wspomnieć.

Kol. Suszyńska wręczyła wszystkim uczęstnikom kursu skromne upominki w postaci broszurek i wspólnych fotografji. Każdy wywołany podchodził pokolei i odbierał. Niektórzy nieśmiało się zachowywali przed gronem gości i przy absolutnej ciszy, może niepotrzebnie dotykali nieświadomym gestem swych włosów czy ucha, starając się jednocześnie stłumić stukot swych wiejskich butów. Mimo tego zmieszania się, widać było jak oczy każdego promieniowały radością—radością spełnionego obowiązku, przeżytych w ciągu tego tygodnia emocji duchowych, energją i wiarą na przyszłość. Ta wiara, ta radość są znamieniem tego, że wieś nasza budzi się, i że niezależnie od tego czy to będzie polskie, ukraińskie, czy czeskie koło, to imię im wszystkim — wieczność.

A. Karpińczuk.

Koleżanki ozwały się!

(głos w dyskusji)

Pewne przysłowie powiada, że „prawda w oczy kole". Z tego muszę zacząć swoją odpowiedź na bardzo ostry odzew kol. Franciszki Liszkówny, umieszczony przez Redakcję w N-rze 16 „Młodej Wsi" na mój artykuł „Czy koleżanki w Związku są?" Śmiem stwierdzić Koleżanko, że powstało między nami nieporozumienie. I ja i wszyscy inni koledzy wiemy o tem, że koleżanki w Związku są, ale nic nie wiemy, albo bardzo mało wiemy o tem, co koleżanki w Związku i Kołach robią.

Koleżanka Liszkówna nie rozwiała naszych wątpliwości, bowiem żadnych konkretnych prac koleżanek nie wykazała, nie przytoczyła żadnego rzeczowego argumentu na postawione zarzuty. Bo przypomnijmy sobie Koleżanko: mnie chodziło o pobudzenie Was do pracy, a Koleżanka narobiła tylko krzyku, że koleżanki

w Związku są. Dobrze, ja sam o tem pisałem, ale pracy ich w Związku nie wiele widać, a przecież nas to najmocniej obchodzi.

Na pytanie moje co i jak robicie, Koleżanka nas straszy „i Was czeka praca". Wiemy o tem i przygotowujemy się w naszej organizacji. Przypuszczam, że i większość koleżanek tak robi, a nie pokłada nadzieję tylko w dobre zamążpójście. Bo skąd ta pewność, że będziecie mieli dobrych mężów? Niech zresztą będzie on najlepszy, jak dostanie niezaradną żonkę, to na nic jego praca. Nędza i kłótnia będą stałemi w takiej rodzinie.

Teraz Koleżanka wybaczy, że staję w swojej obronie. Ja nie tylko piszę, lecz staram się myśli swoje w miarę moich sił i zdolności wprowadzać w życie. Jak to mi się udaje, sąd nie do mnie należy. Zdaje mi się tylko, że sąd Szanownej Koleżanki o moich artykułach był zbyt pochopny. Jeśli Koleżanka chciała swoim pisaniem odstraszyć mię od krytyki koleżanek, to cel został chybiony. Trzeba nie pozwolić krytykować przez wykazanie się pracą. Pisanie nasze niech będzie odzwierciadleniem tego, cośmy zrobili i co myślimy zrobić w przyszłości. Myślę, że tu kłótnie są niepotrzebne, że jesteście—wiemy; pokażmy tylko, że i Wy i My myślimy i robimy dla lepszej doli wsi.

Aleksander Sokołowski.

KRONIKA ORGANIZACYJNA

Nasz Opłatek.

(Z K.M.W. w Lipnikach Berezeńskich.)

Dawno już, bo w 1921 roku, urządzaliśmy pierwszy „Opłatek Kołowy". Upłynęło dużo czasu i różnie obchodziliśmy święta. W dziesięcioletnią rocznicę postanowiliśmy znów urządzić Opłatek. Pierwszego dnia zebraliśmy się w szkole. Prezesik chociaż młody, ale ruchliwy, przywiózł instruktora kolegę M. Łosia. A to nasz chłop z krwi i kości — śpiewać i lubi i umie. Wyruszyliśmy gromadą do wsi z kolendowaniem. Uzbieraliśmy parę groszy na dom ludowy, a sobie na wieczerzę wóz knyszów, trochę kiełbas, no i co tam kto dał. Po wędrówce wracamy „na bardzo wesoło" do szkoły. Tu dopiero rojno a gwarno. Większa gromada ludzi nie lubi być smutną, był zresztą między nami kol. Antoś Hermaszewski (nie Antoni—redaktor), a temu na humorze i dowcipie nigdy nie zbywa.

Ktoś na grzebieniu zagrał obertasa. Kilkanaście par wywijało w lewo i w prawo, grajek ustał, a oni tańczą i tańczą — i tak grajka nie słychać.

Zakrzątnęliśmy się koło kolacji. Koledzy ustawili stoły, a koleżanki reszty same dokonały. Zabawa ustała. Na salę zawitała powaga. Na stole bielił się opłatek. „Wśród nocnej ciszy" poleciał śpiew, zdaje się, gdzieś daleko w przestworza. Kol. Marek Słowiński (jeden z założycieli Koła) w krótkich słowach powiedział o znaczeniu opłatka w rodzinie. Koło—jest też rodzina, bo łączą nas jedne ideje i jedne cele, bo jednakowo wszystkim na sercu leży to lepsze, jaśniejsze jutro wsi wołyńskiej. Wszyscy doń dążymy. Gromadnie i ze zrozumieniem zabierzmy się do spełnienia swych obowiązków koleżeńskich, członkowskich i obywatelskich. Nie pozwolimy, by nam zarzucano niesumienność i ospałość.

Łamaliśmy się opłatkiem, posypały się wzajemne życzenia.

A potem zajadaliśmy smacznie wyśpiewane „knysze" z dodatkami. Po kolacji—zabawy towarzyskie, mandolina gdzieś się ozwała — znów kilka obertasów, aż się zaczęło na dzień zbierać i musieliśmy wyruszać do domów, obiecując sobie, że jeszcze nieraz tak się zabawimy. Ten wieczór, ten opłatek silniejszymi nas zrobił przez silniejsze związanie węzłów koleżeńskich. Łatwiej nam będzie dążyć do owego lepszego jutra.

Członkini z Lipnik.

Opłatek w Jungówce-Serniczkach.

„Tryumfy Króla Niebieskiego zstąpiły z nieba wysokiego" — śpiewaliśmy nim zaczęliśmy łamać się opłatkiem. Sala szkolna rozbrzmiewała gwarem zebranych kołowców i gości. Kol. Aleksander Sokołowski mówił o znaczeniu dnia dzisiejszego, o Królu z Królów, który przyszedł na świat w szopce betlejemskiej, o miłości, której Chrystus nauczał świat cały, a której dziś trudno dostrzec w życiu. Mówił o opłatku — symbolu dobra ludzkiego. Kol. Jan Tymiński, najstarszy członek Koła, życzył nadal solidarności we wspólnie podjętej pracy i osiągnięcia jak najlepszych rezultatów. I życzyliśmy sobie wzajemnie „wszystkiego najlepszego" przy tym opłatku. Potem zasiedliśmy

do wieczerzy. „Czem chata bogata, tem rada". Kolendowaliśmy, jakeśmy umieli — niektóre kolendy na głosy.

Kol. Olszak zabrał następnie głos i mówił o młodzieży dawniejszej i dzisiejszej, zwracając się do naszych gości zaznajamiał ich z naszą organizacją, z pracą w niej i zachęcał do udziału. Wspomniał o dawnych tradycjach świątecznych, jak szopki, turonie, kolendnice i t. p., które dziś tak bezpowrotnie zanikają.

Na ochocie do śpiewania nam nie zbywało to też pieśni wszelkich na opłatku nie brakło. Kol. Sokołowski przyciskał do siebie mandolinę i wygrywał nietylko melodje do słuchu, ale i polki i walczyki.

Wieczór ten to był jeden z takich, które długo zostają w pamięci. Tyle tam było rzeczy pięknych i pouczających.

Uczestnik opłatka.

Гурток Сільської Молоді в Забарі Рівенського пов., Корецької гміни.

Працею і заходами бувш. місц. керовника школи п. Володимира Шваргуня було основано в нашому селі в минувшому літі Гурток С. М.

Він як учитель дбав не тільки про освітний стан дорученої йому школи, але теж цікавився долею дорастаючої селянської молоді. В розмовах з нею він підкреслював вагу освіти в житті кожної людини та загрівав нас молодих до самоосвіти, предкладаючи нам свою допомогу в цьому ділі. Таким способом намовив він кільканадцятьох хлопців записатися на вечірні курси грамоти та освіти.

Як на початок то записалося навіть досить, бо 18 хкопців, але на жаль далеко не у всіх вистарчило терпцю, Скінчило курси тільки 10 хлопців.

Одначе вже і це внесло значну зміну в дотеперішні думки молоді. Виписали Молоде Село, Українську Ниву; відносини між українською і польською молод'ю значно покращали, приступлено було до вивчення аматорського представлення двох штук: української „Пташка щастя" і польської „Chwytanie kiełbasy".

Виступ цей молоді удавсь цілком і в розумінні доходу — 53 зол. і ще більше в розумінні моральному. Аматори вивязалися зі свого завдання як на початок дуже добре. Аматори і слухачі розходилися дуже вдоволені.

По цьому першому прилюдному виступі приступили ми до заснування Гуртка С. М. Першими членами його були ті, що покінчили курси грамоти та крім цього ще дванадцять хлопців пішло за їх приміром. По полагоді всіх потрібних формальностей в цьому ділі приступив Гурток до праці.

Решта молоді, стоючи з боку приглядалася нашій роботі без віри в її удачу, без віри в добрі наслідки.

Нам хотілося подвійно працювати: і щоби добитися зі своєї праці для себе користи і щоби недовірчивих переконати, що будучність наша в нас самих, в нашій праці над собою.

Ми за той час вивчили та відіграли „Мартина Борулю" — комедію на 5 дій та ще 4 виставі. Це дало нам змогу справити деяку найпотрібнішу обстановку, відремонтувати світлицю, придбати дещо книжок та вислати двох представників наших на краєвий з'їзд до Луцка і одного на тижневі курси освітні, що відбулися в Рівному.

Що правда дещо задовжилися ми — 26 зол. довгу, але освітня робота, товариське життя, виховання почуття громадського обовязку, це великий моральний капітал, який без порівнання цінніший від матеріяльних витрат.

Зимові вечорі використовуємо на спільне читання книжок, газет та обмін думок, що родяться із прочитаного і также на веселі товариські розмови.

Ось так виглядає наше життя, наша праця. Серед нього добуваємо досвід в праці, охоту до нових починів і надію, що з новим роком підстави нашої молодечої організації і поширимо і поглубимо. Словом: думаємо про кращу будуччину.

Член Гуртка С. М.
Ф. Шевчук.

Po roku wspólnej pracy.

(z K. M. W. w Andrzejówce pow. łuckiego).

W pierwszych dniach listopada minęło rok czasu, jak wznowiliśmy działalność naszego Koła Mł. W. w Andrzejówce, a którego istnienie datuje się już lat osiem.

Różne koleje w tym czasie przechodziła nasza organizacja młodych, ale przetrwała i daje pewność, że istnieć nadal będzie, bo młodzież zrozumiała znaczenie i potrzebę Koła w życiu dzisiejszej wsi. Były okresy intensywnej pracy, a także — zastoju.

W ostatnim roku praca w Kole posunęła się daleko naprzód, wybijając się szczególnie w kierunku oświatowo-kulturalnym.

Urządzono 3 przedstawienia amatorskie na własnej scenie w sali Domu Ludowego, a to „Flisacy", „Hanusia Króżańska", „Swatka". Dochód przeznaczono na potrzeby oświatowe Koła—bibljotekę. Inscenizowano pieśni i wiersze na scenie w czasie zabaw i wieczorków Koła.

Zorganizowano dwa obchody narodowe: 3-go maja i 11 listopada, w których udział wzięła miejscowa ludność polska i ukraińska. Na treść złożyły się występy sceniczne, śpiewy i deklamacje. Przemówienia okolicznościowe wygłaszał kol. J. Pypno.

Przeprowadzono sądy literackie nad „Jankiem Muzykantem" i „Latarnikiem" Sienkiewicza, oraz nad „Katarynką" i „Antkiem" Prusa. Dyskusje nad przeczytanemi utworami dały nam bardzo dobre wyniki, bo tą metodą uczymy się celowego czytania, uczymy się zrozumieć autora.*)

W dniu 14 czerwca urządziliśmy święto Spółdzielczości, w którem udział wzięli i starsi gospodarze, członkowie miejscowych organizacyj spółdzielczych. Nad przemówieniem wygłoszonem przez kol. Reszkę, wywiązała się ciekawa i poważna dyskusja. Zwrócono uwagę na sumienne spełnianie przez członków swych obowiązków względem organizacji i konieczność pogłębienia uświadomienia spółdzielczego, które jest podwaliną rozwoju spółdzielczości.

Zebrania Ogólne i Zarządu odbywają się co miesiąc. Rozpatrywane są na nich sprawy związane z planem prac. Oprócz tego, jeden z kolegów wygłasza referat na temat związany z życiem i pracą wsi, po którem wywiązuje się dyskusja.

Prenumerujemy 1 egz. „Młodej Wsi" i 1 egz. „Wici". Pisma czytane są przez członków w domach. Na okres zimowy spodziewam się, że praca wzmoże się jeszcze lepiej — o czem podamy jeszcze.

Ciekawi jesteśmy, co robią kol. w innych Kołach? Więc piszcie do „Młodej Wsi".

Piotr Reszka

*) przyp. red. Bylibyśmy bardzo radzi, gdyby Kolega zechciał szczegółowo opisać w jaki sposób przeprowadzaliście „Sądy literackie". Mniemamy, iż jest to jedna z cenniejszych metod w pracy samokształceniowej i mogłaby być z pożytkiem zastosowana w innych Kołach Mł. Wiejskiej.

Pokazy konkursowe w pow. Horochowskim.

Dnia 22 października b.r. odbył się pokaz P. R. w Granatowie. Pokaz ten odbył się bardzo okazale, połączony był bowiem z zakończeniem kursu dla gospodyń wiejskich, który prowadziła p. Irena Obrączkówna. Od samego rana zaczęli zjeżdżać się konkursowicze z eksponatami w postaci olbrzymich 7-mio kg. buraków, 33 kg. dyń, wspaniałych kształtów cebul, marchwi, pietruszek i innych warzyw. Do konkursów stanęło sporo, bo oprócz Granatowskich, którzy zjawili się najpierw, jako gospodarze, przybyło również zgrane koleżeństwo z Serniczek i Wólki Sodowskiej. Razem z gośćmi gromadka ta wynosiła około 130 osób. Pana Starostę i p. Inspektora Szkolnego, którzy przybyli na pokaz, powitali: w imieniu gospodarzy p. Zaczek, i w imieniu Kół Młodzieży koł. Kolkówna.

Komisja Sędziowska miała nielada pracę i w ostateczności wyróżniła 16 osób, w tem 4 listy pochwalne, 4 I-sze nagrody, 6 — II-ch, 2 — III-cie.

Po pokazie — wspólny podwieczorek, przygotowany pracowitemi rączkami młodych gospodyń. Wesoło było i smacznie. Sensację wzbudził pyszny tort z fasoli, która imitowała migdały. Nic nie było z zamorskich delikatesów, wszystko z polskiej włoszczyzny.

Po podwieczorku nowa atrakcja. Młodzież granatowska inscenizowała bardzo udatnie kilka piosenek „Plewiareczka", „Św. Piotr i Leguny" i inne, parę deklamacyj, pantominę*)' na ostatku wystąpił chór. Za chwilę żegnaliśmy miłych gości z orkiestrą z Wólki Sodowskiej. Goście odjeżdżali pełni wrażeń. W dniu tym bowiem ujrzeli dorobek Kół Młodzieży Wiejskiej.

Pokaz P. R. w Woronczynie dnia 29 października b. r. odbył się na mniejszą skalę. Urządzony był tylko dla K. M. W. z Woronczyna i Żurawca. Oprócz dość dużych plonów, zauważyć się dało zainteresowanie postępem w rolnictwie oraz głębsza wiedza teoretyczna, którą starano się zużytkować w praktyce. Ogólne uznanie wzbudziły przeróżne konserwy z warzyw, wykonane przez kol. E. Kowalik, która miała konkurs ogródków warzywnych.

Z. Dziewanowski.

*) Pantomina — przedstawienie sceniczne bez słów, czyniące akcję zrozumiałą za pomocą wyrazu twarzy, ruchów i gestów aktorów. Szkoda tylko, że kol. Dziewanowski nie podaje jaki był tytuł sztuki.

Свято поминок смерти Івана Котляревського у Володимирі.

Дня 9-го грудня ц.р. в Магістраті відбулася святочна академія в річницю смерти Івана Котляревського, батька і відновителя української літератури, першого подвижника українського живого слова.

На програму академії склалися: промови про значіння поминок, хори, деклямації і т. д.

Академію зорганізував Комітет Святкування поминок, утворений місцевим громадянством.

Вже 84 літ пройшло, як Іван Котляревський по довгім, бо 79-літнім та богатім в працю і в її наслідки житті, відійшов від нас, одначе засіяне ним зерно пошани і любови свого рідного буйно розрослося, даючи почин до нового культурного життя україн-

ського народу. Він творець перелицьованої Енеїди навчив при помочі цього свого твору писати книжки чистою українською мовою, чого до того часу не було, через що і називають його батьком і відновителем українського письменства.

Вістка про цю академію у Володимирі наводить думку про обовязок пошани до діл своїх славних батьків, про обовязок її святочного вияву.

Тож не забуваймо приміру володимирчан. І ми, молодь, постараймося блище познайомитись з великими ділами духових батьків нашого народу та помянути їх „не злим тихим словом", сказатьби словами геніяльного Шевченка.

Samodzielny wysiłek.

(z posiedzenia Powiatowej Podkomisji Przysposobienia Rolniczego w Kostopolu).

W dniu 9 b. m. odbyło się w Kostopolu posiedzenie Powiatowej Podkomisji Przysposobienia Rolniczego.

Instruktorat Kostopolski zgłosił do pracy: 10 zespołów uprawy buraków, 6 zespołów uprawy marchwi, 1 zespół uprawy kukurydzy, 8 zespołów uprawy kapusty, 1 zespół uprawy końskiego zębu. Razem 26 zespołów.

Znamiennym jest fakt, że 5 Kół Młodzieży Wiejskiej, najstarszych w robocie konkursowej powiatu, dla odciążenia instruktorów powiatowych z pracy, postanowiło konkursy przeprowadzić zupełnie samodzielnie.

Świadczy to o bardzo dużem ich wyrobieniu, jeżeli podejmują się własnej oceny swych prac i samodzielnego osądzenia wyników.

Mimo wszystko, w zespołach tych Podkomisja postanowiła przeprowadzić po jednej inspekcji w ciągu okresu konkursowego.

Z powodu braku środków finansowych Wydział Powiatowy nie będzie urządzał żadnych kursów przygotowawczych.

Zamiast kursów dla uczniów P.R. zostaną przez instruktorów urządzone pogadanki w zespołach. Biorąc pod uwagę położenie finansowe Sejmiku, Woł. Zw. Mł. Wiejsk., dbając o dobre przygotowanie przodowników konkursowych, urządzi dla nich własnemi siłami kurs w początkach lutego.

K. J.

O planowość w konkursach rolniczych

(z posiedzenia Powiatowej Podkomisji Przysp. Roln. w Krzemieńcu).

W dniu 7 b.m. odbyło się w Krzemieńcu posiedzenie Powiatowej Podkomisji Przysposobienia Rolniczego.

Podkomisja przyjęła jako zasadę, by każdy uczeń przystępujący do akcji Przysposobienia Rolniczego wychodził z niej dopiero po przepracowaniu 3-ch zasadniczych działów jak: uprawa okopowych, hodowla i uprawa warzyw.

Wyglądałoby to w ten sposób, że jeśli ktoś w pierwszym roku osiągnąłby zadawalające wyniki w zakresie umiejętności uprawy okopowych, przepracowywał naprzykład buraki, to w roku drugim będzie mógł wziąć któryś z tematów hodowlanych np. prosięta, no i oczywiście bez żadnych zastrzeżeń jakiś inny aniżeli w roku ubiegłym temat z uprawy okopowych np. ziemniaki, albo kukurydzę, dla dalszego pogłębienia nabytych w roku ubiegłym umiejętności.

W roku trzecim dopiero, po dokładnem opracowaniu zasadniczych wiadomości z uprawy okopowych i hodowli, będzie mógł uczeń przysposob. roln. przystąpić do jednego z tematów warzywnych jak np. kapusta, cebula, pomidory, czy ogórki warzywne.

W ten sposób dobry konkursista mógłby wyjść z pracy po 3-ch latach, słabszy po 4-ch lub pięciu.

W roku bieżącym w powiecie Krzemienieckim prowadzone będą następujące tematy: prosięta, króliki, buraki, ziemniaki, pomidory, ogródki kwiatowe oraz warzywne.

Prosięta do konkursu dostarczone zostaną w czasie od dn. 20 marca do 20 kwietnia.

Królików do konkursu dostarczą zeszłoroczni konkursiści.

Konkurs uprawy ziemniaków będzie dwuletni. Nagrody za wyniki tegoroczne zostaną przyznane jesienią, lecz rozdane dopiero w roku przyszłym, kiedy konkursista będzie się mógł okazać większym obszarem uprawy ziemniaków obsadzonem wybranemi z poletka konkursowego sadzeniakami.

Nasiona do konkursu ogródków warzywnych będą mogły być brane z własnej hodowli, o ile Instruktorat uzna je za możliwe, zasadniczo zaś, gwarantowane nasiona będzie można nabyć w Instruktoracie Krzemienieckim.

Kursy w zespołach przeprowadzą instruktorzy rejonowi najpóźniej do dnia 15 marca r.b.

Przodownicy zespołów z północnej części powiatu zostaną przeszkoleni na 3-dniowym kursie dla przodowników w Białokrynicy w dniach 25, 26 i 27 b. m., zaś z południowej części powiatu w Wiśniowcu w dniach 29, 30 i 31 b. m.

K. J.

Справа боротьби з попрошайством.

Одною з дуже важних у нас суспільних справ, що мусить бути в скорому часі відповідно унормована — це прошаки і їхнє попрошайство.

Цікаві числові дані в цій справі як і де-

які спроби її наладнання представляє нам воєвідська влада. Числові дані добула вона при помочі реєстрації прошаків, переведеної всіми повітовими самоурядами за виїмком сарненського повіту. Реєстрація виказала, що в 10 повітах Волині є 1514 осіб, що живуть з попрошайства. При цьому показалося, що 360 осіб мяють забезпечене удержання або з власного майна, або при своїй родині. Попрошайством займаються вони тільки тому. що ні поліційна, ні гмінна влада їм в цьому не перешкоджає.

Крім цього значна частина прошаків могла-би перестати відкликуватися до милосердія загалу, коли-би гміни могли видавати їм дрібні місячні запомоги — по 10 до 30 зл. залежно від їх родинного положення. В цьому напрямкові вже навіть дещо зроблено.

Нарешті 634 осіб треба булоби примістити у відповідних захистах, бо не мають ні ближих ні дальших родичів, ні даху над головою.

І тут теж є гарні початки. В с. Зимнім коло Володимира зорганізовано Воєвідський Дім Добровільної Праці зі захистом для старців і калік. Він міститиме в собі 100 осіб і розпічне свою діяльність від 1-го березня 1932 року.

Там будуть приймати прошаків нездібних до праці та бездомних, яких припоручить їхня гміна.

Крім цього в окремих повітах Воєвідства є кількандцять менших захистів, в яких теж по кілька місць є вільних.

Цілковита ліквідація попрошайства є дуже бажана, бо суспільна мораль і людське милосердіє приказують подати братню руку тим, які часто незаслужено випали поза норми правильного життя; милосердіє людини не може глядіти байдужно на їхнє терпіння, їхнє упослідження.

Теж з огляду на загальну безпеку, ліквідація попрошайства є дуже важною, бо часто прошака, вештаючись, вишукує відповідне місце і хвилю для доконання кражі, або принайменше для її допомоги.

Тому побажатьби, щоби прийшов як найскорше час, колиби прошаки належали у нас до історії, колиби кожний упослідженний своєю долею мав суспільну опіку над собою.

Do Prenumeratorów „Młodej Wsi".

Cały szereg nowych prenumeratorów uskarża się, że mimo regularnego opłacania prenumeraty „Młoda Wieś" nie nadchodzi pod ich adresem. Narzekania te są coraz częstsze i coraz ostrzejsze — i zupełnie słuszne. We wszystkich podobnych wypadkach stwierdziliśmy, iż nie jest tu wina naszej administracji. „Młodą Wieś" wysyła się według adresów, podanych nam przez czytelników, w miarę tego jak wydajemy numer.

Gdzie gazeta ginie?

Na poczcie nie. W gminie — jeśli tą drogą urząd pocztowy ją wysyła? U sołtysa... Nie chcemy twierdzić, lecz śmiemy przypuszczać, że ginie ona z przegródek korespondencyjnych w Gminie, gdzie nie jest zbyt ścisły rozdział korespondencji, a przy tem nie zawsze korespondencję z przegródki danej wsi wybiera osoba do tego upoważniona. Następnie — najczęściej — nie doręcza ją sołtys właściwemu adresatowi bezpośrednio, lecz wędruje ona z rąk do rąk, wskutek czego niejednokrotnie ginie.

Trzeba złemu zaradzić, a sposób po temu jest.

Najwłaściwszem byłoby wynajęcie w swoim urzędzie pocztowym skrytki pocztowej, której opłata miesięcznie wynosi 1 zł. Ta daje pełną gwarancję należytego przechowania korespondencji, a zabrać z niej korespondencję może jedynie osoba posiadająca klucz.

Jeśli Koło, ewentualnie pojedyńczego prenumeratora nie stać by było na opłacenie skrytki pocztowej, należy wówczas sprawę omówić z sołtysem, który 1 — 2 razy w tygodniu zabiera z Gminy korespondencję dla całej wsi, by „Młodą Wieś" i inną korespondencję nadchodzącą pod adresem Koła, wydawał jedynie na ręce prezesa Koła, zaś pojedyńczym prenumeratorom tylko do ich rąk. Jeśli w ten sposób sprawę odbioru korespondencji zorganizujemy, to sądzimy, że dotychczasowe uskarżania się nie będą miały miejsca. Wszystkich prosimy, by o zaginionych N-rach podali wiadomość, a chętnie je doszlemy i niedomagania będziemy poprawiać.

Redakcja.

Do K. M. W. z pow. Dubieńskiego i Krzemienieckiego.

Zawiadamiamy, że kurs społeczno-oświatowy dla przodowników K. M. W. w Krzemieńcu, rozpocznie się 8 lutego r. b. o godz. 8 rano. Zakończenie kursu 14.II.32 r.

Zgłoszenia przyjmuje się do 1.II.1932 r. Do Krzemieńca trzeba przyjechać 7.II wieczorem. Koszt utrzymania wynosi 1 zł. 50 gr. dziennie.

Przyjeżdżajcie licznie.

Numer pojedyńczy 25 gr. Prenumerata za cały rok wynosi 6 zł., miesięcznie 50 gr. Ogłoszenia według umowy.

Redaktor : Antoni Hermaszewski. Wydawca: Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej.

Drukarnia Samorządowa w Równem, ul. Słowackiego 2.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Rok IV. Równe, 10 lutego 1932 roku. № 2(47).

MŁODA WIEŚ

ORGAN WOŁYŃSKIEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY WIEJSKIEJ

МОЛОДЕ СЕЛО

ОРГАН ВОЛИНСЬКОГО СОЮЗУ СІЛЬСКОЇ МОЛОДІ

Adres Redakcji i Administracji:
Równe-Wołyńskie ul. Mickiewicza 57, skrz. poczt. 199.

Konto P.K.O. 80.935.

Od dziś "Młoda Wieś" wychodzić będzie z bezpłatnym dodatkiem „Strażak Wołyński".

Nie zmieni to w niczem programu naszego pisma. Dalej będziemy służyć młodym zapaleńcom w ich pracy nad lepszem jutrem wsi wołyńskiej.

Radzi słyszymy ciepłe słowa umieszczone w „Strażaku Wołyńskim", a skierowane pod naszym adresem. Radzi słyszymy nie dla tego, by schlebiało to naszej ambicji! Nie. W tej postawie działaczy z pokrewnego nam Związku Straży Pożarnych widzimy, że idea zgodnego współżycia i współpracy bratnich narodów Polaków i Ukraińców dla dobra ich samych, dla dobra tej Ziemi Wołyńskiej, dla dobra Rzeczypospolitej Polskiej znajduje coraz więcej zwolenników i czynnych wyznawców.

I to nas cieszy! Idei tej bowiem służymy oddawna.

Druhowie Strażacy! Gdy zbiegły się nasze drogi, gdy obok siebie iść nadal do celu będziemy, życzmy sobie wytrwałości w dobrych poczynaniach — wspomagajmy się wzajemnie, by nie załamał się w nas DUCH POLSKI JAGIELLONÓW!

Redakcja „Młodej Wsi".

O nowe Szyce.

(Głos w dyskusji).

Ciężką krzywdę wyrządzono młodzieży wiejskiej zamykając Szyce. Nie chcemy się wdawać w rozstrząsania dla jakich pobudek to uczyniono, jednak sam fakt wiele nas nauczyć może: oto każda „praca dla ludu" różnych dobrodziejów taki ma koniec, skoro tylko „lud" myślą swą pragnie objąć szersze horyzonty niż to nakreślili owi „dobrodzieje". Stąd wniosek, że tylko te rzeczy będą trwałe, które sam lud stworzy własnym wysiłkiem woli, bez oglądania się na pomoc z jakiejkolwiek strony.

Szyce dla nas, młodzieży związkowej to nie wieś podkrakowska, ani grupa budynków, w jakich mieściła się owa jedyna w swoim rodzaju uczelnia — ale myśl — idea, jaka stamtąd, promieniowała w ciągu siedmiu lat na cały kraj, jednocząc młodzież ludową o różnych, nieraz skrajnie przeciwnych zapatrywaniach i nawykach, w jedną braterską gromadę, ożywioną wspólnemi dążeniami. I Wołyń podlegał tym wpływom. Wszak prawie corocznie mieliśmy w Szycach na kursach swoich ludzi, którzy wracając pełni sił żywotnych i zapału do pracy organizacyjnej — z poświęceniem oddawali się na usługi Związku. To jest może jednym z powodów, że W. Z. M. W. w swych założeniach ideowych jest tak bliski ruchowi ludowemu (pojmowanemu jako praca samodzielna nad odrodzeniem kulturalnem i gospodarczem wsi), którego wyrazicielem były Szyce. Proces ten nie ukończył się jeszcze. Przeciwnie, dziś bardziej niż kiedykolwiek trzeba nam wyrabiać w sobie samodzielność myśli, siłę woli, poczucie odpowiedzialności za swe czyny, oraz to, powiedziałbym, najszczytniejsze uczucie braterstwa, wyrażające się na zewnątrz

ЛБ АН УРСР
Ж. №

we wzajemnej pomocy i solidarności. Tym zadaniom służyły Szyce i stąd płynie ich wielkie znaczenie w ruchu odrodzeńczym wsi.

„Szyce" — mniejsza zresztą o nazwę i miejscowość — istnieć będą i dalej będą spełniać rolę przodującą w rozwoju młodej wsi. — Istnieć będą, bo potrzeba ich zbyt silnie daje się już odczuwać. Fundusze na ten cel zgromadzi młodzież sama, wyrzekając się zaspokojenia osobistych potrzeb i przyjemności, a pomogą młodzieży w tem przedsięwzięciu ludzie dobrej woli, dla których drogą jest świetlana przyszłość wsi. Młodzież zbuduje własny dom, w którego ścianach będzie dalej rozwijać swe wartości duchowe bez obawy, że kaprys rozdrażnionego „patrona" zamknie jej drzwi przed nosem.

Baczmyż tedy my, Wołyniacy, by, kiedy przystąpią do tworzenia „Nowych Szyc" — nas przy tej robocie nie zbrakło, by w ścianach tej wspólnej chaty znalazł się i dla nas kąt gościnny. Niech każde Koło już dziś przygotowuje pieniądze na wpłacanie przynajmniej jednego udziału, niech w Kołach szeroko omawia się cele, jakim służyły Szyce, niech członkowie kół w rozmowach ze starszymi starają się u nich wzbudzić zainteresowanie tą uczelnią, a — nadewszystko — niech każdy związkowiec złoży choćby maleńką, groszową sumę na ten cel. Jest nas już wielka gromada, więc nawet grosze złożone przez wszystkich utworzą wielką sumę, a w rezultacie przyczynimy się do wzniesienia wartościowej rzeczy. To będzie widomy znak naszej solidarności organizacyjnej.

Kazimierz Kolek.

Chorów, nad Horyniem.

Конкурсантам під увагу!

Вже не за горами весна а з нею сійба і праця на городі та полі. Не одна, з осени вже приготована, нива чекає свого плугатора, свого сіяча а з ними і здорового та гарного зерна. Вже нині не оден господар роздумує над своїми весняними плянами, над тим, що краще посіяти, що ліпше виплатиться, на чому і легче і ліпше буде можна вийти.

Думки ці тим більш оправдані, що господарська світова кріза приневолює думати над змінами дотеперішнього нашого господарського життя, приневолює вишукувати нові способи господарки, щоб вона була дешевша та доходів давала більше. Іншими словами: як господарити, щоби при малих вкладах в господарство добути з нього як найбільше прибутку.

Сьогодня господарська кріза торкнулася вже не тільки зерна, але і всіх інших продуктів сільського господарства, буде це худоба, дріб, яйця і т. д. Все це впало на своїй ціні. Одначе при цьому ще треба брати на увагу і те, що хоч курка подешевіла, але годівля її, догляд за нею не подешевіли. Тесаме можна сказати і про всю іншу домашню скотину. Тому господар продає тепер свій продукт зі стратою, як то кажуть: не може на своє вийти. Чути зі всіх боків нарікання і що гірше, нарікання ці оправдані.

Отже, щоб тепер в господарстві на своє вийти, треба або щоб ціна піднялася, або щоб догляд і корм (паша) подешевіли Іншого виходу тут не бачимо.

Чекати, щоби ціни на ринку піднялися, задовго. Тим більше, що, розглядаючись по світі, не бачимо тих признаків, з яких можна було б судити, що наближаються часи вищих цін, себто дорощого споживання (консумції). Занадто вже тепер богацько бідних, які б з охотою не одно з'їли, але мусять відмовитися, мусять обмежити себе, бо не вистарчає, бо біда не позволяє. Вони мусять купувати і менше як передше і все те, що дешевше.

Число-ж заможніших консументів (споживачів), тих, що не тільки можуть купити але при цьому і ліпший продукт і дороще заплатити, число таких чим раз більш меншає. З кожним днем не місяцем їх менше. І ми господарі мусимо над тим подумати та до цього хоч нехоч пристосуватися.

Яким-же способом це зробити? — не оден спитає.

Мусимо подбати, відповімо, щоб з десятини більше зібрати і щоб збір цей коштував нас дешевше, щоб ми не тратили та виходили на своє навіть тоді, коли прийшлося б нам товар хоч би і дешевше віддати. А про це все краще знати наперед, вже наперед на це приготовитися, ніж довідатися про свою долю на ринку, коли вже вороття не має, хибань що вільно ще в потилицю почухатися.

Не оден скаже, що більше збереш, більше вивезеш, та й тим знов ціну понизиш, бо практики-купці говорять, що чим більше появиться якого товару на ринку, тим дешевшим він мусить бути.

Воно то так і не так, сказали б ми на це.

Ціни на товар падають на ринку в першу чергу не з причини великого довозу, але тільки тоді, коли не має покупця на вивезений товар. Отже ми мусимо подбати, щоб консумція збільшилася, себто, щоби більше люди споживали, більші потреби мали, а тим самим, щоби було більше покупців. А це при нинішній загальній біді, при загальному зубожінні можливе тоді, коли наш продукт буде доступний своєю ціною і для незаможнього.

Ясно, що при теперішньому способі нашої господарки зробити це дуже трудно, а часто таки неможливо. Бо як би там себе не обмежувати, як би не бути вирахованим при вкладах в господарство, то все таки якісь витрати мусиш мати, всетаки треба, щоб десятина дала господареві принайменше стільки, шоб коли вже не можна було на чорну годину заощадити — то щоб можна було принайменше самому прожити.

Тому ми мусимо в наш дотеперішній сівний оборот завести новий порядок і нові ростини, які дали б нам спромогу побільшити дохід з десятини та разом з тим провадити господарку дешевше як дотепер, так щоб навіть при обнижених цінах на наш сільський продукт — до чого приневолює загальна біда — ми, господарі могли виходити на своє.

Одною з таких ростин, що допомогла б нам всі ці зміни в нашому господарстві перевести, **є соя.**

Ця соя заслуговує на нашу увагу тому, що вона дає вдвоє більший урожай як збіже і втроє більше поживи ніж кожна інша ростина.

Як знаємо, найбільш важною і вартісною складовою частиною кожної поживи **є білок.** І на приклад, коли зерно ячменю має в собі **таких складових частин білка 64 то соя має їх аж 410.** Як видно вже з цього прикладу, на скільки сильнійшим кормом є соя в порівнанні з другими ростинами. При цьому ще треба завважити, що білок сої своєю будовою і складом подібний до білка мяса а не до білків ростини. Тому організм легче його присвоює і в більшій мірі його використовує. Крім білка соя має в собі ще високий процент жиру (товщу), а саме 15 до 22%. Жир її — олія є дуже смачна і здорова. Соєві макухи є значно поживніши навіть від льняних. Сою можна варити як квасолю а также і пражену споживати. Вона має добрий смак і легкострава. Її можна молоти на муку. З самої соєвої муки пекти хліба чи чого іншого не можна, бо, як вже ми сказали, соя має в собі дуже богацько жиру. Одначе домішувати її до муки зі збіжа дуже вигідно, бо дістаємо тоді хліб і смачніший і більш наїдний та поживний. Її можна сіяти теж на зелену пашу і на сіно. Її сіно скотина їсть дуже радо і воно є поживніше навіть від конюшини (клєверу) та люцерни. При цьому важне і те, що всяка тварина їсть сою дуже радо.

Крім цього всього соя є не тільки поживною ростиною, але і технічною. Її уживають при ріжних промислах, а саме: при виробі мила, свічок, консерв, в цукорництві і т. д. та при продукції динаміту.

Як бачимо, соя — це ростина дуже широкого вжитку. Звідки-ж вона та як її управляти?

Батьківщиною сої є східня Азія — Китай, Манджурія і т. д. Вона удається на всяких грунтах (почвах), навіть на глинах і пісках. Одинокою вимогою, яку вона нам ставить — це як найбільше сонця. Длятого краще і певніше вона зародить та скорше достигне, коли буде посіяна на полі, що звернене чи там похилене до сонця. Це і не дивно, бо батьківшина сої має довше і тепліше від нашого літо. Її гатунків (відмін) є дуже богато, щось понад тисячу. Всі ці відміни сої різняться між собою висотою своєї рістні, краскою зерна, — від ясно жовтої до темно-жовтої а навіть до цілком чорної — дальше процентом жиру, довжиною розвоєвого часу (вегетації) та ще деякими менш важними прикметами.

Отже різні відміни сої мають різний час розвитку, час визрівання (достигання). Всі вони мають свій вік від 85 днів до 180. Тому для нас будуть пригожі ці відміни сої, які мають коротший час розвою чи там коротший вік, себто менше часу потребують, щоби зацвисти і зерно видати.

Передусім будуть нас цікавити ті відміни сої, яких вік не переходить 130 до 140 днів.

Вона так як квасоля боїться приморозків, що звичайно бувають десь в половині травня, (мая) та ще в ті літа, коли вони бувають кріпші. Практика у нас показала, що соя менших приморозків не так боїться як квасоля. Отже сою треба садити десь зараз в перші дні травня (мая), розраховуючи так, щоб ростина скільчилась і зійшла зараз-же по приморозках.

Одначе, щоб пору творення зерна і його достигання як найбільш пересунути з осени на літо, десь на другу половину липня і серпень, треба у нас садити сою як тільки можна ранс, то є, десь коло 10-го квітня. Але в цьому випадкові треба її притрусити соломою, мервою, щоб охоронити її від маєвих приморозків.

Достигає вона в серпні, вересні а то і в жовтні, залежно вів цього який гатунок — чи ранша, чи пізніша і від часу її висіву. Можна її збирати з поля навіть ще дешо зеленою, коли потрібно було б поспішати. Вона в снопах дійде. Сою переховувати в зимі найліпше немолоченою, себто в снопах. Вона в стручках найліпше і найлегче висихає. З поля збирати таким способом, щоб як найменше виривати її коріння зі землі. Це тому, що соя належить до стручкових ростин і як всі вони відживляється вона азотом з воздуха, а не азотом, що находиться в землі, чи в гноєві, який ми в поле вивезли. Крім цього вона робить ще на своїх корінняхзапас азоту. Отже, оставляючи її коріння в землі, оставляємо і азот в землі і в цей спосіб удобрюємо своє поле. Тому добре сіяти сою на зелену пашу чи сіно на паринині, бо вона не тільки поля не виснажує, а ще його удобрює.

Садять її рядами. Ряд від ряда повинен мати віддаль на 60-70 см. В рядах можна садити її густіше, вкладаючи в ямку одно або найбільше дві зерні. Одначе коли вона підросте, треба її прорвати, оставляючи кущ від куща на яких 40-50 см. Це тому, що соя має сильний нахил розростатися і себе саму глушити. А ми вже знаємо, що вона потребує сонця і сонця! Прориваючи, маємо дуже поживну зелену пашу.

Вона не любить бурянів, розуміється з початку, бо пізніше вона їх заглушить. Щоб вона скорше росла, розросталася та діставала цвіт, треба її сапати і то принайменше два рази а то і три. Це виплатиться, бо буде мати більше цвіту, більше стручків і раньше достигне. Вже із рідкої посадки видно, що насіння на десятину виходить дуже мало.

Все інше практика підкаже.

З цього, що ми тут про сою сказали, легко побачити, що соя може нашу сільськогосподарську продукцію значно подешевіти. Вона допоможе нам і самим дешевше і ліпше прожити і зробити наші продукти таншими. Удержання курки, кабана та взагалі домашньої худоби буде далеко танше ніж тепер, а тим самим і дешевше зможемо їх продати та таким способом побільшити навіть серед загальної біди число покупців наших продуктів. Це мусить оживити торговлю і поширити попит на товар.

Соя таким способом може в коріні змінити вигляд нашої сільської господарки і тому вона варта того, щоб нею зацікавитися та пізнати її блище.

Насіння сої можна дістати або у тих господарів, що вже її сіють, або, коли в якій околиці таких господарів, не має чи їх ще мало і насіння не вистарчить, можна буде дістати в **Комунальній Сільськогосподарській Кооперативі в Рівному (дім Соймику).** Тільки треба вже замовляти, щоб з початком квітня, який вже не загорами, мати насіння сої дома. Знайте, що насіння і сійба не чекає!

Просимо приняти тих кілька наших думок під свою увагу і при найблищій нагоді постаратися їх використати.

Молоді товариші! Не забувайте, що в році тільки одна весна!

Господар.

KĄCIK K. M. W. „BIWAKI".

W czasie od 10 do 16 stycznia r. b. odbył się — podobnie jak w Równem — sześciodniowy kurs dla przodowników w pracach oświatowych K. M. W. z pow. łuckiego i horochowskiego. Kurs odbył się na Biwakach pod Łuckiem, mając pomieszczenie w gościnnych zabudowaniach stacji doświadczalnej Woł. T-wa Organizacyj i Kółek Rolniczych w Łucku. Słuchacze zorganizowali się w K. M. W. pod nazwą „Biwaki". Redakcja otrzymała od byłych członków K. M. W. „Biwaki" trochę listów i korespondencyj, które bardzo chętnie umieszczamy na łamach „Młodej Wsi", wyrażając żal, że wśród słuchaczy kursu znalazło się tak mało piszących. Pocieszamy się jednak nadzieją, że pozostali napiszą przy innej okazji.

REDAKCJA.

Jakiem było K. M. W. „Biwaki".

W niedzielę 10 stycznia r. b. już od rana, do lokalu stacji doświadczalnej W. T. O. i K. R. w Łucku na Biwakach (przedmieście) zjeżdżali się koledzy i koleżanki na kurs dla przodowników K. M. W. w pracach oświatowo-kulturalnych. Ściągali z różnych stron powiatu do późnego wieczora.

Pierwszy wieczór minął na wspólnych pogawędkach, wesołych żartach, śpiewaniu, a i wzajemnem przyglądaniu się sobie, jak to

zwykle bywa w gromadzie, która zebrała się poraz pierwszy.

Kurs na Biwakach, organizowany dla powiatu łuckiego i horochowskiego, skupił delegatów z następujących kół:

Chorłupy	pow. łucki	2 deleg.
Dymitrówka	„ „	4 „
Andrzejówka	„ „	2 „
Janówka	„ „	2 „
Ludwisin	„ „	3 „
Lubcza	„ „	2 „
Ożdżary	„ „	1 „
Nowe Iwańczyce	„ „	1 „
Ulaniki	„ „	2 „
Janówka	pow. horochowski	1 „
Hulatyn	„ „	1 „
Mańków	„ „	1 „

Razem kurs liczył 22 osoby, w tem 6 koleżanek i 16 kolegów, z których tylko 3 reprezentowało Koła horochowskie.

W poniedziałek 11 stycznia rozpoczęliśmy zakreśloną sobie pracę. Program naszych prac obejmował, podobnie jak na kursie pierwszym, zagadnienia dotyczące rodzaji prac oświatowo-kulturalnych, które możemy w Kole organizować samodzielnie, pozatem rozważaliśmy, jaką rolę w życiu odgrywają organizacje spółdzielcze i ich znaczenie na wsi, w jaki sposób Koła mogą z temi organizacjami współpracować, zastanawialiśmy się również nad możliwościami naszej współpracy z samorządem terytorjalnym.

Te zajęcia tygodniowe, urozmaicane zabawami, śpiewami, wycieczką do teatru i kina w Łucku, stanowiły treść życia Koła M. W. pod nazwą „Biwaki", które powstało z uczestników kursu.

Życie w kole „Biwaki" zamknęliśmy dn. 16 stycznia wieczornicą o bogatym programie.

Drugi kurs dla przodowników spełnił podobne zadanie, jak pierwszy w Równem: wskazał możliwość samodzielnego organizowania przez członków Kół pracy, która przyczyni się do wydobywania drzemiących w człowieku wartości, wzmocnił wśród uczestników wiarę we własne siły i siły swoich kolegów, zachęcił do wytrwałego budowania wsi, w której będzie więcej światła i więcej szczęścia.

M. Suszyńska.

Miłe wspomnienia.

Na kurs spóźniłem się o jeden dzień. Przybyłem do Łucka dopiero 11 stycznia i zrazu „Biwak" owych znaleźć nie mogłem. I nic dziwnego, gdyż znajdują się one 5 kl. drogi za Łuckiem. Gdy akuratnie rozpytałem się o drogę, ruszyłem, rozumie się piechotą. Na Biwakach wpadłem odrazu w radosną gromadę koleżanek i kolegów z pow. łuckiego i horochowskiego. Mile mię tam witano. Tegoż jeszcze wieczora zasiadłem do wspólnej kolacji. W K. M. W. „Biwaki" czas szybko schodził na pracy i gawędach. Słuchaliśmy cały dzień wykładów o pracach kulturalno-oświatowych, śpiewaliśmy, iscenizowaliśmy pieśni, a tych zajęć było tak wiele, że dnia nie starczało i często długo w noc przeciągały się nasze pogwarki. Koleżanka M. Suszyńska była stale z nami i dbała, by każda chwila była wykorzystana na coś pożytecznego. Wśród koleżanek i kolegów było dużo zadowolenia i chęci do pracy. Gromada nasza tak się zżyła, że czuliśmy się jak jedna rodzina.

Na zakończenie kursu urządziliśmy wieczornicę. Program wieczornicy był obszerny i ciekawy. Naprzód zebranym gościom wyjaśnili cel kursu koledzy nasi Osuchowski i Pypno. Ten ostatni był prezesem K. M. W. „Biwaki". Potem przy zapalonej choince naprzemian ze śpiewem i deklamacjami, mówili: kol. Cmoluch — prezes Instruktoratu K. M. W. pow. łuckiego, kol. Antoni Hermaszewski — prezes Woł. Zw. Mł. Wiejsk. i kol. St. Maniak — instruktor oświatowy Kuratorjum O. S. W. Koleżanka M. Suszyńska rozdała uczestnikom kursu pożyteczne, pamiątkowe książeczki, ofiarowane nam przez Woł. Zw. Mł. Wiejsk. Tem ukończyliśmy więcej uroczystą część wieczornicy.

Choinka rzęsiście świeciła się nadal... Przy dźwiękach skromnej orkiestry rozpoczęły się tańce, śpiewy, zabawy towarzyskie i tak aż do świtu. Smutna była chwila, gdy żegnaliśmy się, życząc sobie wzajemnie wszystkiego dobrego, lecz opuściliśmy K. M. W. „Biwaki" wszyscy pełni ufności we własne siły i pełni zapału do dalszej pracy w swoich Kołach Mł. Wiejsk.

Przykro jest, że z pow. horochowskiego tak mało K. M. W. wysłało swoich delegatów na kurs, który tyle ciekawych rzeczy miał w sobie. Naprawdę szkoda. Kurs dał tak dużo korzyści, a tak mało było delegatów z naszej Horochowszczyzny.

Feliks Wolski
z K. M. W. w Mańkowie pow. horochowskiego.

Коли б таких курсів більше.

Учасники культурно-освітнього курсу, що від 11 січня по 17 січня ц. р. відбувався в Луцьку на Біваках, заснували на час курсів Гурток С. М. під назвою „Бівакі". Завдання його було влекшти курсантам працю на курсах.

І справді богато удалось при помочі його зробити. Керманичі наші показали нам на практиці, як треба працювати в Гурткові, як треба провадити його діла, як кермувати гуртком, шоб він розвивався, щоби був сво-

єю працею корисний не тільки для своїх членів, але і для свого середовища.

Коротка це наука була, бо всего тиждень, але наявна, себто не тільки на словах, але й на ділі.

Не дивно, що принагідний Гурток „Біваkі" надовго буде нам дороговказом у нашій щоденній праці по гуртках. Не один з нас учасників неначе прозрів! Зрозумів силу в словах: учися і працюй!

А село наше, а молодь наша сільська так її потребує, немов як неорана нива. Бо і справді, молоді мої товариші, що нас з біди може вирвати, на нові шляхи поставити, як не освіта, як не праця.

„Праця єдина з неволі нас вирве" пригадалися мені слова одної української пісні і глубшими вони мені показалися, як колись.

Крім цього не можу не підкреслити цього згідливого настрою, який був між українською і польською молодю. Поляки — як рідко — підкреслювали на кожному кроці розуміння нас і наших потреб. Я вперше зрозумів глибше зміст слова „згода".

Певнішим себе і бадьорим зробили мене ці хоч і короткі освітні курси і вони показали нам учасникам, якою дорогою іти до кращої і яснішої нашої будуччини.

Коли б таких курсів більше!

Микола Воїнський
с. Любче.

O nowe siły w pracy.

Już trzeci tydzień dobiega od mego powrotu z kursu, a jeszcze nim żyję i chętnie śpieszę podzielić się z resztą kółkowiczów całego Wołynia rezultatami wspólnej naszej pracy w ciągu sześciu dni.

Nie będę tu upiększała krótkiego mego listu specjalnie wyszukanemi formami, gdyż nie jestem żadną pisarką, a tylko pragnę w krótkich słowach dać możliwie dokładny obraz z mego pobytu w Kole „Biwaki". Było nas 22 członków-delegatów Kół. Mało to wprawdzie jak na tyle K. M. W. chociażby z pow. łuckiego. Trudno, nie wszyscy zrozumieli może doniosłość i cel kursu, a byli i tacy sądzę, że nie mogli przyjechać z przyczyn od nich niezależnych.

Opisać tego nie mogę, jak dużo skorzystaliśmy z kursu pod względem poszerzenia naszych myśli i wzbogacenia się duchowego. Ażeby to odczuć i zrozumieć, trzeba było być na kursie. Dzięki niezmordowanej pracy naszych wykładowców, mieliśmy cały czas wypełniony pożytecznemi rzeczami. Rozmowy i prace nasze obracały się dookoła zagadnień oświatowych i kulturalnych, które na wsi własnemi siłami przeprowadzić możemy. Nie brakło też chwil szczerego humoru i radości, bo o piękno w życiu wsi też dbać trzeba. Kurs odwiedził nasz Starosta Powiatowy p. Bonkowicz, który w krótkich słowach dużo nam powiedział o przyszłej pracy na wsi i zachęcał do jaknajwiększych wysiłków w pracy organizacyjnej i oświatowej.

Na zakończenie urządziliśmy w swojej świetlicy wieczornicę ze wspólną herbatką i tańcami do rana. W niedzielę, 17 stycznia r. b., każdy z nas żegnał się z żalem z kolegami wspólnych prac i zabaw, lecz do rodzinnej wsi wracał z pełnym zasobem nowych sił i dobrych myśli. Szkoda, że tak szybko minęły te kilka dni naszego pobytu w K. M. W. „Biwaki". Miłe były wspólne nasze gawędy w trosce o odrodzenie życia wsi. Biwackie gawędy umiejętnie pogłębiali nasi instruktorzy, owi pionerzy ruchu młodej wsi. Podkreślić tutaj chcę ich trud i zasługi, oraz podziękować wszystkim. Zaś koleżnkom i kolegom, którzy nie mogli wziąć udziału w kursie, życzę, by na następny raz mogli zjechać się jaknajliczniej, a ręczę, że czasu i pieniędzy nie zmarnują, gdyż wyjadą zadowoleni i pełni nowych sił do pracy

Marja Tybulczykówna
z K. M. W. w Dymitrówce pow. łuckiego.

Kurs a Koło.

Kurs na Biwakach dużo mi pomógł w zrozumieniu zadań Koła Mł. Wiejsk. i zorjentował w metodach pracy związkowej. Mało tego. Kurs przyczynił się do mego rozbudzenia się wewnętrznego, oświetlił drogę mej przyszłości jako cz'owieka. Początkowo kurs nie robił na mnie większego wrażenia, gdyż słabo widać byłem do tego przygotowany.

Wiadomo bowiem, że Koło nasze w Dymitrówce dopiero przed rokiem powstało i praca nie tęgo szła. Brak było do tego dobrego pomysłu i właściwego przewodnika w naszej gromadzie, któryby pracą pokierował.

Gdy w lepszem zrozumieniu naszych zadań wróciłem z kursu do Koła, wszystko co słyszałem opowiedziałem dokładnie swoim członkom i zapanował u nas inny duch. Na skutek moich opowiadań wszyscy nabrali otuchy do pracy — zrodziło się pragnienie czynu. Spotkał mnie miły, ale i trudny zarazem zaszczyt: zostałem wybrany przez członków na prezesa K. M. W. w Dymitrówce. Na tym nowym stanowisku w Kole chciałbym naśladować kol. Pypno, który był prezesem naszego tygodniowego K. M. W. „Biwaki" i tak gorliwie, a zarazem umiejętnie kierował pracami Koła.

Tą drogą składam też serdeczne podziękowanie kol. M. Suszyńskiej i innym naszym wykładawcom, którzy przez cały tydzień mozolili się z nami, by jaknajwięcej dać słu-

chaczom dobrych wskazań, rozbudzić w nas jaknajwięcej wzniosłych myśli.

Spodziewam się, że Wasza praca nie pójdzie na marne, że niedługi jest ten czas, gdy na wsi wołyńskiej zatrjumfuje rozumna i oświecona gromada i Wasze dobre wysiłki będą w niej żyły długie, długie lata.

Jan Grabek
z K. M. W. w Dymitrówce
pow. łuckiego

Dobre wspomnienie.

I ja z kursu rad byłem. Nie żałowałem, że pojechałem, chociaż małe mam wykształcenie i nie wszystko akuratnie pojąć mogłem. Przeto szczególnie początkowo, czułem się niewyraźnie. Potem było lepiej. Najmilsze wrażenie mam z wieczornicy. Szkoda było rozstawać się z koleżankami i kolegami. W każdym razie wdzięczny jestem organizatorom kursu. Zachowam o nim dobre wspomnienie.

Leon Baranowski
z K. M. W. w Janówce gm. Rożyszcze pow. łuckiego.

KRONIKA ORGANIZACYJNA

Як ми провели Різдвяні Свята.

Наш Гурток С. М. в Плисці на Кремяneччині постановив собі, щоб цього року зробити в селі маленьку переміну, „з колядою“. Дотепер у нас ходили колядувати ніччю і то колядники зложені зі самих старших людей. Вони що-правда дещо виколядовували на церкву, бо народ таки на коляду дає, але сама коляда виглядала — як то кажуть —пожалься Боже! Одним словом був то спів і не спів, колядки і не колядки, та й ще при цьому завівся звичай заходити до хати і випивати. І бувало напються так, що ранком ледви плентаються до дому! Тому Г. С. М. постановив вплинути на зміну цього, що не казать, негарного звичаю.

Отже ми виучили під проводом п. Гончарука Теодота кілька колядок на чотири голоси і запросили до себе ще для підтримки дівчат з вечірнього курсу; розбились ми на два хори, та пішли по селі колядувати вже ранком, зараз-же по Службі Божій. Одним хором управляв Гончарук Теодот, а другим кол. Хаблюк Степан, — і залунала по селі нашому справжня, до цього часу незнана нікому в хаті колядка! Нас стрічав в кожній хаті господар, очікуючи з цілою родиною нашого приходу, як чогось незвичайного. І видно було по присутних, що наша колядка викликує справжній настрій Різдвяних Свят! І ми те саме відчували, бо у нас на душі було якось так весело, коли бачили розрадовані обличча і тих, що слухали і нас самих, коли ми бачили, що праця наша немарна, що дає такі гарні наслідки.

Ми виколядували 108 зол, котрі поділили по 50% на церкву і 50% на будову народнього дому. Ще ніколи, говорять, такого добутку з коляди у нас не було.

Другого дня ми улаштували представлення; ми відіграли драму в 5 актах під заголовком „Нещасне Кохання“.

Про свої удачі говорити не будемо, але зазначимо, що ми, даючи вистави від трьох років, ще ніколи такого здвигу людей у нас не бачили. Не було де, як то кажуть, і голці впасти на салі, а в кінці вже по третьому дзвінкові ми мусіли зачинити двері і багатьох пішло домів не отримавши білета з браку місця. І хоч нам Свята Різдвяні спричинили богато праці та мороки, одначе ми були вдоволені, що наші молоді сили внесли між люд ще одну лямпку справжньої культури і моральної науки.

Плиска, дня 25 січня 1932 р.

„Рідний“.

Goście o Kole Mł. Wiejsk.

Opowiadano mi, że Wołyń — to początek Azji, wprawdzie nie geograficznie, ale kulturalnie. Jadąc więc na święta do rodziny w Andrzejówce, ciekawie oglądałam ten Wołyń własnemi oczyma. Widziałam po drodze nędzne chatki rozrzucone po polach o całe kilometry jedna od drugiej. Mile zdziwiłam się, gdy zobaczyłam duży, piękny budynek szkolny w Andrzejówce, o którym myślałam przedtem, że to pewnie też lepianka, tylko trochę większa.

Przygotowałam się na świąteczne nudy na wsi. — Naraz dostaję zaproszenie na opłatek Koła Młodzieży Wiejskiej w Andrzejówce na drugi dzień świąt. Pytam się brata o bliższe szczegóły tej uroczystości, ale ten tylko uśmiecha się i mówi — zobaczysz. Niewiele zapewne sam wiedział.

Wieczorem 26 grudnia wchodzimy do sali szkolnej. Ja, na chwilę zamieniam się w słup soli.

Przez środek dużej sali stoją białe stoły, zastawione przeróżnemi smakołykami, w kącie stoi miło i ładnie ubrana choinka pełna jasno-płonących świeczek.

Gospodyni zaprasza nas do stołu. Zaczyna się opłatek. Jedna z panienek, początkowo głosem trochę bojaźliwym, ale potem coraz to śmielszym zapoczątkowała uroczystość, mówiąc o tradycji dzielenia się opłatkiem, o życiu w Kołach, o miłości i braterstwie. Po krótkiem przemówieniu prezesa Koła łamaliśmy się opłatkiem.

Na Opłatku byli rodzice członków Koła, zaproszeni goście i ja. Po wspólnej kolacji i kilku kolędach przeszliśmy do innej sali, gdzie odbyła się następna część programu.

Objaśniają mi, że sala ta, to dom ludowy. Oglądam z zachwytem scenę Koła Mł. Ramy, kurtyna, dekoracje — wszystko z szarego płótna, ale precezyjnie urządzone! Widać tu wiele doświadczenia i pracy tego, kto to robił. Młodzież zaczyna się bawić. Najpierw Przepiórka, Jaś i Kasia z zawiązanemi oczyma w kole się szukają, potem pierścionek na sznurku i wiele, wiele innych zabaw przeplatanych skocznemi polkami, krakowiakami i łagodnemi walczykami. Starsi siedzą dookoła z uśmiechniętemi twarzami, kiwają głowami i cicho szepcą—nie tak to było z nami za młodu — nie tak! Polska to inny duch — Polska to inna praca!

N. Łyskówna.

Opłatek K. M. W. w Radowiczach.

Na Sylwestra t. j. w dniu 31 grudnia 1931 r. obchodzono w naszem kole tradycyjne dzielenie się opłatkiem. Cała młodzież tutejsza zebrała się licznie, by w swej dużej rodzinie spożyć kolację i pożegnać stary rok. Rodzinę naszą odwiedzili goście, by zobaczyć nasze życie organizacyjne, oraz złożyć nam życzenia i dodać bodźca do dalszej, żmudnej pracy.

Miłemi naszemi gośćmi byli między innemi instr. Kół M. W. kol. Sobolewski Hipolit, oraz instr. Kół Rolniczych p. Fuks Jan. Nasz kochany istruktor przywiózł ze sobą aparat fotograficzny. i sfotografował zebranych przy wieczerzy. Nastrój, jaki panował podczas wieczoru, był bardzo miły i podniosły. Wznieśliśmy toasty ku czci Dostojników Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej.

Radość, panująca wśród zebranych świadczyła, że w duszach młodzieży żyje zdrowy i prawy polski duch. Nastąpiło kilka przemówień, które zdążały do jednego głównego celu, a celem tym jest praca dla dobra swego i ogółu. Przyrzeczono sobie wzajemnie nie ustawać w wysiłkach nad odrodzeniem kulturalnem i gospodarczem wsi wołyńskiej.

Uroczystość łamania się opłatkiem zespoliła wszystkich członków w jeden nierozerwalny węzeł. Muszę zaznaczyć, iż koło w Radowiczach posiadało zaledwie 17 członków, z których tylko połowa brała czynny udział w życiu koła.

Dziś rzecz się inaczej przedstawia.—Koło liczy już 36 członków i tylko pewien szczupły odsetek nie nagiął się jeszcze do pracy.

Wszyscy pracują i gdy tak dalej będzie, spodziewać się można, iż nasze koło stanie na równi z najlepszemi, lub je prześcignie.

Droździkiewicz
Prezes Koła.

Sztuki do grania na obchodach Imienin Marsz. J. Piłsudskiego.

Wołyńskie Zrzeszenie Chórów i Teatrów Ludowych podaje do wiadomości zespołów teatralnych, że posiada na składzie nadające się sztuki do odegrania w dniu imienin Marszałka Piłsudskiego, a to:

Więzień Magdeburga, sztuka w 4 akt. Bakala 1 zł.. Jak kapral Szczapa wykiwał śmierć, farsa w 3 akt. Bakala, 2 zł.. Żyj Polsko, sztuka w 1 akcie Orwicza, 90 gr.. Rozkaz, sztuka w 1 akcie Szroedera, 90 gr.. Porucznik I Brygady, sztuka w 3 akt. Wiecheckiego, 2 zł.. Jego kapralska mość, kom. w 3 akt. Orwicza, 2 zł.. Orjentacje, kom. w 3 akt. Ogończyka, 1 zł. 80 gr.. Przysposobienie wojskowe, dr. w 1 akcie, 90 gr.

Ponieważ koszt przesyłki pobraniowej przewyższa nieraz dwukrotnie cenę książki, przy zamówieniu, należność za książkę plus porto poleconej przesyłki t. j. 1 złoty prosimy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 82.017.

Do sztuk powyższych wypożyczyć można w szatni Zrzeszenia również kostjumy teatralne i wszelkie rekwizyty. Nadto nabyć można w Zrzeszeniu wszelkie przybory do charakteryzacji i ognie bengalskie do oświetlenia sceny.

Na pisemne informacje dotyczące wyboru sztuk do grania, urządzenia sceny i efektów świetlnych dołączyć należy znaczek pocztowy.

Wołyńskie Zrzeszenie Chórów i Teatrów Ludowych Równe-Woł.—Kuratorjum O. S. Woł..

Numer pojedyńczy 25 gr. Prenumerata za cały rok wynosi 6 zł., miesięcznie 50 gr. Ogłoszenia według umowy.

Redaktor: Antoni Hermaszewski. Wydawca: Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Rok IV. Równe, 26 lutego 1932 roku. № 3(48).

MŁODA WIEŚ

ORGAN WOŁYŃSKIEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY WIEJSKIEJ

МОЛОДЕ СЕЛО

ОРГАН ВОЛИНСЬКОГО СОЮЗУ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ

Adres Redakcji i Administracji:
Równe-Wołyńskie ul. Mickiewicza 57, skrz. poczt. 199.

Konto P.K.O. 80.935.

Ze względów na trudności techniczne i redakcyjne, „Strażak Wołyński" ukaże się przy następnym N-rze „Młodej Wsi".

Komisja Redakcyjna i Wydawnicza „Strażaka Wołyńskiego".

Ku rozwadze.

Obserwując życie naszych Kół Mł. Wiejsk., zauważyłem, że gdy chodzi o zorganizowanie jakiejś pracy, zebrania czy wieczornicy, najczęściej nie mamy opracowanego programu i Zarządy Kół znajdują się nieraz z tego powodu w bardzo przykrej sytuacji.

Inaczej mówiąc, wiemy jaki cel i zadania mają K. M. W., natomiast nie wiemy jak się zabrać do pracy samowychowawczej.

Nie chcę i nie mam zamiaru nikogo tu krytykować, lecz widząc braki, pragnę zabrać głos i poddać dyskusji mój projekt—niektórym Kołom napewno znany i wykorzystany.

Chodzi mi o właściwą współpracę Kół z nauczycielstwem. W każdej wsi wołyńskiej mamy dziś szkołę powszechną, a jeżeli wieś jej niema, to napewno szkoła znajduje się w sąsiedniej wiosce.

Nasi nauczyciele są to ludzie, którzy poświęcili się pięknemu lecz trudnemu zarazem zawodowi nie dla chęci zysku, bo widzimy, że w dostatkach nie opływają, natomiast wykazują dużo poświęcenia i dobrej woli w pracy nad podniesieniem kulturalnem naszych młodszych braci i sióstr, udzielając się zarazem innym poczynaniom społecznym wsi.

My też cel wzniosły mamy! W K. M. W. chcemy wspólnemi siłami wyrabiać w sobie silny charakter, chcemy poznać rzeczy pożyteczne w życiu każdego człowieka, chcemy stać się dobrymi obywatelami kraju. My to rozumiemy, ale sama praca kulawo nam idzie gdyż brak nam ludzi, którzyby potrafili pokierować pracą w Kołach nie załamując przyjętych w Związku zasad wychowawczych, że zorganizowana młodzież powinna sama pracować nad swoim doskonaleniem się. Lukę tę Związek nasz stara się wypełnić przez urządzanie kursów społeczno-oświatowych dla przodowników K. M. W. Kilka takich kursów odbyło się z ogromną korzyścią dla tych Kół, które wysłały swoich delegatów. Piszą o tem w „Młodej Wsi" sami słuchacze kursu.

Ale jedno trzeba brać pod uwagę... Byli słuchacze kursów, to młodzież, która stawia dopiero pierwsze kroki w pracy społecznej i bardzo często, pomimo najszczerszych chęci może nie podołać napotkanym trudnościom. Jest obawa, że przodownik taki zrażony przeciwnościa-

ЛБ АН УРСР
Ж. №

ми усунie сiю в кат i замкнie в собie вартости здобyтe на кyрсie зе шкодаю для Кола i цiлостi рyху млодзiежы вiейскiей.

Аby запобiec тym вypадкom, iест тy конieчна сцiсла вспулпраца з нayчycielствem, котре маjąc глембше пржygотowанie теoретyчне, дyжо доświадczenia życiowego, може bardzo wydatnie pomóc w tych trudnościach. Chętnych nauczycieli znajdziemy! Osobiście znam takie Koła, które właśnie dzięki umiejętnemu kierownictwu nauczycieli od pierwszych chwil swego istnienia stanęły na wysokim poziomie i pracują ku ogólnemu zadowoleniu, a to dzięki tylko zgóry opracowanym programom i harmonijnej współpracy członków Koła z nauczycielstwem.

Może ktoś powie, że to nie będzie praca samodzielna członków Koła. Zgóry więc powiadam, że pracować będziemy i musimy sami, nauczyciel pomagać nam będzie, gdyż nie mamy najczęściej wśród siebie tak wyrobionych jednostek, by mogli wziąć na siebie ciężar samodzielnego planowania i kierowania robotą samowychowawczą członków Koła. Braków tych nie wypełni nam też Związek przy dzisiejszym szczupłym personelu instruktorskim. Rozważmy to dokładnie, a sądzę, że przyjdziemy do zgodnego wniosku konieczności pozyskania jaknajszerszej współpracy nauczycielstwa szkół powszechnych.

A więc zdajmy egzamin dojrzałości w pozyskiwaniu do współpracy potrzebnych nam ludzi. Pokażmy, że pomimo ciężkich warunków materjalnych na wsi, kultura u nas nie cofnie się, ale dzięki naszym wysiłkom posunie się znacznie naprzód.

Pamiętajmy, że tu nie tylko cofać się, ale i na miejscu stać nie wolno, bo **„kto nie idzie naprzód—ten się cofa”.**

J. Tyb.

Завдання провідника.

Тепер відбуваються по повітах курси для провідників сільсько-господарського підготування. Тим провідникам має бути доручена справа догляду над працею в громадках такого сільсько-господарського підготування.

Отже з цього приводу хочу від себе докинути кілька уваг про завдання таких провідників в їхній праці, до якої організація їх поставить.

Амбіцією кожного такого провідника повинні бути як найкращі висліди праці в доручених йому громадках. Длятого вони повинні проявити як найбільше власної ініціятиви і все потрібне до праці приготовити завчасу, не чекаючи, аж хтось їм пригадає, чи може готове принесе. Бо тільки той вийде побідником із своїх завдань, хто добре подумає над ними, в них зорієнтується і все потрібне заздалегідь приготовить. Приступаючи до виконання своїх завдань таким способом, вони зможуть при меншій затраті і праці і коштів добути і більші і кращі наслідки.

Провідники, які вложать в свою працю як найбільше думки, потраплять тимсамим оживити думку собі підчинених конкурсантів, потраплять навчити їх застановлятися над тим, за що вони беруться. Це дуже важний момент в самоосвіті. Тому прочитуючи потрібні для праці в громадках статті чи брошури, треба добре спільно застановитися над їх змістом, порівнати прочитане з практикою, добре собі його присвоїти. Таким способом ведена самоосвіта поглибиться та викличе зацікавлення до дальшого. В конкурсантах зродиться охота до власної ініціятиви, охота шукать нового знання. Солідно ведене спільне читання, спільний обмін думок над прочитаним будуть певним вступом до самостійного умілого читання, до самостійної праці над своєю самоосвітою.

Провідники громадок повинні заздалегідь подбати про відповідну і добре дібрану для наміченої праці літературу.

В громадках з більш підготованими конкурсантами можна давати теми для відчитів. Це вже буде в значній мірі робота самостійна. Але вона є ще більш відповідальним завданням і для провідника. Він мусить допильнувати виконання такого відчиту, служити докладчикові порадою та постаратися, щоб відчит відбувся в такій обстановці, яка би причинилася до найбільшої користи так для слухачів-конкурсантів як і для самого докладчика.

Тема відчитів може бути ріжнородна. На тему до відчиту можна взяти чи то механічну виправку землі під конкурсову ростину, чи то угноювання, чи сам обіход за конкурсовою ростиною, чи будову селянського парника (інспекту) і т. д., незалежно від пори року.

Также можна взяти під увагу добре і систематичне ведення конкурсових записок та до цього потрібні рахунки.

Завжди треба звертати пильну увагу на обмін думок, бо це є підстава всякої діскусії, до якої курсанти повині підготовлятися. Бо без обміну думок, без діскусії не можна собі навід уявити організованого, суспільного життя.

Словом, провідник громадки сільсько-господавського приготування то неначе господар на свойому подвірї. Він все повинен мати на оці, всьому приглянутися і відповідно оцінити та скрізь, де треба, проявити свою ініціятиву. завжди бути готовим прийти з допомогою, з порадою.

Одначе разом з тим провідник не повинен ні на хвилину забувати, що конкурсанти це його товариші, що-правда зобовязані до товариської дисципліни, але з якими треба працювати так, як працюється з товаришом, з ровесником, зі своїм братом. В кружку витворити теплі, милі і згідливі. взаїмовідносини.

В цей спосіб провідникові удасться зробиги свою громадку справді спосібним до перегонів з другими громадками, спосібною до змагань за кращі висліди, сотворити їй можливість побідити. **К. Й.**

Spółdzielnia Uniwersytetów Wiejskich.

Zamierzałem już dawno zabrać głos w sprawie W. U. L. na łamach „Młodej Wsi".

Obecnie sprawa ta stała się bardzo aktualną i bodajże najpilniejszą tembardziej, że Szyce przestały istnieć.

Przysłowie mówi-„mądry Polak po szkodzie". Podobnie stało się u nas. Mieliśmy Szyce, ale nie myśleliśmy, co się z niemi jutro może stać.

I stało się źle i to źle dla wsi, bo Szyce już nie będą kształciły przodowników wsi.

Danja—państwo zupełnie małe w porównaniu z Polską ma u siebie 55 takich uniwersytetów, a u nas było ich kilka i te się zamyka. Trzeba na to zareagować i my—młodzież wiejska mamy tu największe pole do popisu.

Przy większej gromadzie można dużo zrobić. Nie chodzi nam o tworzenie uniwersytetu na Wołyniu, do tego droga jeszcze daleka—jesteśmy zbyt słabi do tak wielkiej rzeczy.

Do tworzenia uniwersytetu pierwsza stanęła młodzież, zgrupowana w Związku Młodzieży Wiejskiej Rzeczpospolitej Polskiej.

Stworzono „Spółdzielnię Uniwersytetów Ludowych" i opracowano jej statut, którego wyjątki tu przytoczę.

„Spółdzielnia zawiązuje się w celu zaspakajania wspólnemi siłami kulturalnych i oświatowych potrzeb wsi polskiej, a co zatem idzie i podnoszenia dobrobytu szerokich mas ludowych.

Członkiem spółdzielni może być każda osoba fizyczna, która ukończyła 18 lat życia, oraz zrzeszenia i instytucje.

Członek obowiązany jest wpłacić wpisowe w wysokości 5 zł., oraz zadeklarować udziały i współdziałać z realizowaniem celów spółdzielni.

Fundusze spółdzielni składają się z funduszów: udziałowego, społecznego i specjalnych. Udział wynosi sto złotych, w tem 10 zł. płatne przy zapisaniu się do spółdzielni, a pozostała suma najdalej w ciągu 2 lat.

Władze spółdzielni składają się w Walnego Zgromadzenia, Rady Nadzorczej i Zarządu. W walnem zebraniu może brać udział każdy członek spółdzielni z prawem do jednego głosu, niezależnie od liczby posiadanych udziałów. Zrzeszenia i instytucje mogą uczestniczyć w walnych zgromadzeniach przez upełnomocnionych delegatów".

Taki jest statut spółdzielni W. U. L. Czy trzeba nas długo namawiać i tłumaczyć statut? Powinniśmy stanąć w szeregach budowniczych jutra. Nie możemy deklarować udziały pojedyńczo, bo nas nie stać. Niech więc Koła to uczynią. W przeciągu dwuch lat odpowiednie sumy napewno zostaną złożone. Trzeba tylko chcieć. Ambicją naszą i każdego koła niech będzie złożenie udziału w Spółdzielni Uniwersytetów Ludowych. Pamiętajmy o tem, że i nasi związkowcy znajdą w „Nowych Szycach" szczerą gościnność. Pomoc w tworzeniu takiego dzieła, mamy nawet w regulaminie naszym przewidzianą. Niech gromady nasze obleci hasło „wszyscy do tworzenia W. U. L., aby on jaknajprędzej powstał i rzucał swoje światło na całą Polskę.

Aleksander Sokołowski.

Jungówka.

Chcesz posiadać naukę? popracuj naprzód nad odkryciem twoich niewiadomości. Gdy zaś poznasz, czego i jak wiele nie umiesz, czego i jak chciałbyś się nauczyć i czego nieuchronnie do twojej nauki potrzebujesz, natenczas bądź przekonany, że uczyniłeś pierwszy, lecz wielki krok na drodze doskonalenia twego umysłu. TOMASZ ZAN.

Нашим дописувачам.

При кожній нагоді, чи то в приватній розмові, чи то в часі відчитів, курсів заохочуємо нашу молодь до прилюдного вияву своїх думок. Просимо робити це сміло і щиро. Не скривать їх в собі, бо кожна щиро, виявлена думка — це велика цінність.

Не дуже то гарна прикмета людини, коли чуєш про кого, що він — скритий, потайний, підозрілий, недовірчивий, нещирий і т. д.

Не хочемо ще тим сказати, що зі всім тим, що на думці, зараз і на язик. Богацько в житті такого, з чим треба обходитися осторожно, стримано; наприклад — якесь більше чи менше нещастя і несвоєчасна, неосторожна вістка про нього могла би його тільки побільшити. Є ще богато інших подібних випадків, що вимагають від нас інтімности, осторожности, співчуття.

Коли-ж говорити про життя взагалі, про співпрацю людини з людиною, гурта з гуртом, чи то цілих суспільних організацій з другими собі подібними організаціями, про співпрацю народів з народами, то тут без щирої думки, без її прилюдного і ясного вияву—співпраці, співжиття представити собі не можна.

Тому, щоби бути учасниками суспільного життя, його творити, треба нам старатися сміло і щиро говорити; своїх думок, своїх поглядів не скривати, а навпаки завжди відважно і ясно їх виявляти.

Не боятися при цьому, що форма висказу може бути менш гладка, чи менш ясна, що зміст її є не такий то глубокий чи то може бути менш відповідний, бо кожна думка, якою б вона не була, є джерелом других думок, серед яких можуть бути і дуже глубокі; хоч нераз на перший погляд і дуже марненька думка, все таки вона може спричинити новий хід, новий напрям справи, сотворити нову ідею. Не даром народня поговірка каже: Що голова, то розум.

Ці наші уваги спрямовуємо передусім до тих наших колєгів, які присилали і присилають нам в редакцію свої дописи. Одні з них, більше чи менше змінені, другі і зовсім перероблені містимо в нашій газеті. Але хоч і приходиться нам часом придавать їм іншу форму, коротшу і яснішу, то все таки іхня вартість тим не зменшується, бо ідея, провідна думка їхніх дописів тим не змінюється. Не без користи в цьому і те, що такі частіші спроби писать та виявлять свої думки, свої погляди, приучують до прилюдних виступів, допомагають нашим членам ставати більш активними і безпосепедними співпрацьовниками в нашому, всім нам селянам спільному ділі.

Але навіть і ці випадки, коли ми присланого нам допису зовсім в нашій газеті не містимо, бо з якихсь там більш чи менш важливих причин він не підходить, не повинні наших дописувачів знеохочувати. Вони своїми дописами роблять нашій редакції велику прислугу. Їхні дописи мають для нас нераз з іншого боку дуже велику вартість і ми, редакція, є часто за них нашим дописувачам дуже вдячні.

Тих кілька слів вияснення нехай буде нашим оправданням перед колєгами дописувачами, та нехай заохотить їх до дальших спроб, до дальшої праці і над собою і для нашої, всім нам дорогої організації.

Все досі сказане нехай приймуть під свою адресу і ті, що досі ще не пробували дописувати. Нехай попробують своїх сил, нехай використають колись вільнішу хвилину та перенесуть свою думку на папір. При цьому нехай не бояться, що ці переносини думки на папір спершу можуть вийти і не дуже то удачно, бо-як ми вже вище сказали —виявлена думка завжди має свою вартість. При цьому не забувайте, що **вправа э підставою майстерства.**

Прийміть, товариші, наші щирі слова до серця, оживіть свої думки, творіть нові плячи і сміло кладіть їх на прилюдний стіл.

Редакція.

Sądy literackie.

Przychylając się do życzenia Redakcji „Młodej Wsi", opiszę tu w jaki sposób przeprowadziliśmy u nas w Kole, w Andrzejówce „sądy literackie". Sądzę, że i inne Koła Młodzieży sprobują wprowadzić u siebie tę metodę pracy samokształceniowej, no i o wynikach napiszą do naszego pisma.

Niejednego kol. czy koleż. sama nazwa zdziwić nieco może, ale będzie to tylko chwilowem, pokąd nie zrozumiemy istoty rzeczy. Powie ktoś, że w żadnem Kole na wsi niema literatów, aby mogli wydawać sądy krytyczne o pracach i twórczości naszych pisarzy. To słusznie. Nie poto i my przeprowadzamy „są-

dy literackie". Jest to jeden ze sposobów pracy samokształceniowej.

Celem naszym jest nauczenie się celowego czytania i zrozumienia autora, gdyż wtedy tylko książka będzie służyła pogłębieniu naszej wiedzy — poszerzeniu naszych myśli.

Jednostce mało wyrobionej umysłowo, nieraz przeczytanie najlepszej książki, bardzo mało daje korzyści, gdyż często książka nie jest wcale zrozumiana pomimo najlepszych chęci czytelnika. Natomiast w pracy zespołowej, podczas wspólnego omawiania przeczytanej książki, zawsze znajdą się wybitniejsze jednostki (nieocenieni będą tu nauczyciele szkół powszechnych) i wówczas słabsi czytelnicy niepomiernie łatwiej pokonują swe trudności.

Nasze „sądy literackie" odbywają się w następujący sposób: na zebraniu ogólnem Koła uchwalamy przeprowadzić „sąd literacki" naprzykład nad „Jankiem muzykantem" — Sienkiewicza.

W tym celu wyznaczamy termin dwu czy trzy tygodniowy na przeczytanie dziełka, kolejno przez wszystkich członków. Po przeczytaniu, w oznaczonym dniu, zbieramy się zwykle wieczorem w świetlicy Koła.

Kol. prezes zagaja zebranie i proponuje przeprowadzenie dyskusji nad przeczytaną książką. Całość dyskusji, dzielimy na działy jak: treść, charakterystyka osób, styl i myśl przewodnia utworu. Chcący zabierać głos, zapisują się do dyskusji.

Treść opowiadają kolejno zapisani do głosu, jednak uzupełniając się czemś co było ważnem, a zostało pominięte przez poprzedników.

W charakterystyce osób wybieramy te osoby, które się nam najlepiej podobają, jeżeli niewiele osób występuje omawiamy wszystkie. Pod uwagę bierzemy zalety i wady duchowe, porównując te cechy z ich czynami, z czego wyciągamy wniosek ogólny o charakterze omawianej osoby.

Dyskusja nad myślą przewodnią danego utworu jest bodaj najtrudniejsza, ale i najciekawsza i najwięcej wartości duchowych i umysłowych daje uczestnikom, gdyż wysnuwając wspólnie wątek myśli przewodniej dochodzimy do właściwego zrozumienia autora.

Sposób i cel przeprowadzania „sądów literackich" zbliżony jest do konkursu dobrego czytania książek. To też mogę powiedzieć, że konkurs dobrego czytania opracowany wspólnie, otrzymał u nas nazwę „sądu literackiego".

Chciałem tu jeszcze zaznaczyć, że na początek wybierać trzeba rzeczy krótkie a wartościowe, których wiele znajdziemy w wydawnictwie „Bibljoteczki Uniwersytetów Ludowych".

P. Reszka.

Нагородження О. протопресвітера П. Пащевського.

У день 1 січня 1932 року, підчас загальної візити у воеводи Волині, п. Г. Юзевський —воєвода передав протопресвітерові Павлові Пащевському диплом і орден кавалера капітули „Polonja Restituta" (білий хрест на червоно-білій стрічці). Після закінчення візити п. воєвода підійшов до української групи представників українських установ в Луцьку та українських організацій, серед яких були: протопресвітер Павло Пащевський, голова ВУО посол П. Певний і генеральний секретар ВУО посол М. Тележинський, голова „Т-ва ім. митрополита П. Могили" інж. С. Тимошенко з генеральним секретарем Товариства проф. І. Власовським, заступник голови „Рідної Хати" інж. В. Галушка, голова „Просвіти" Є. Петриківський, директори—Українбанку О. Ковалевський і Укр-кредитбанку інж. Ю. Константинів, голова Товариства Лесі Українки Л. Михайлів, директор Української Гімназії Б. Білецький. Воєвода Г. Юзевський ще раз привітав О. прот. П. Пащевського. У відповідь на привітання довшу промову виголосив О. прот. П. Пащевський, в якій підкреслив працю воєводи Г. Юзевського в справі Православної Церкви в цілях надання їй прав привилеїв, а також працю в справі устабілізування польсько-українських взаємовідносин. Память про таке відношення воєводи Г. Юзевського до українського народу буде вічною. „А тому, як протопресвітер українського війська і пастир українського народу, — закінчив прот. П. Пащевський, — з гордістю буду носити кавалерський орден „Polonja Restituta", що мав шану дістати його з рук воєводи. Я певний того, що доживемо тих часів, коли Україна буде в стані преподнести свій орден п. Г. Юзевському, як великому приятелеві українського народу, його побратиму. Хай буде на те Його Воля святая!"

Jeszcze jeden głos koleżanki.

Po przeczytaniu artykułu kol. Sokołowskiego, koleżanki się odezwały, bo przecież były, są i będą w Związku i może więcej swej pracy wykazują w Kołach niż koledzy. Że do „Młodej Wsi" mało piszą, to trudno — nie są zależne od siebie, choć prawdę powiedziawszy, to można zawsze znaleźć wolną chwilkę do napisania jakiegoś artykułu.

Nie znaczy to jednak, by koleżanki nie pracowały. I oto przykład. Mamy u siebie (w. Hipolitówka, pow. Kostopol) powiatowy kurs dla przodowników Kół. Mł. Wiejsk. Wykłady odbywają się w świetlicy Koła co drugą niedzielę. Na kursie koleżanek jest zawsze prawie dwa razy tyle, co kolegów.

Z całą pewnością teraz koledzy mają więcej czasu niż koleżanki, a jednak lekceważą sobie tę pracę i zaniedbują. Myślą i koledzy o jakichś błahostkach, o ładnej Marysi czy Zosi z dużym posagiem, żeby im kosza nie dała. I w wielu innych pracach koleżanki wybitniej się zaznaczają niż koledzy.

W naszem kole, to prawie cały zarząd składa się z koleżanek i praca idzie dobrze. (Nieomal „babskie rządy", ale to dobrze — zawstydźcie kolegów. Przypisek redakcji). Wezmę taką drobną rzecz. Gdyby koleżanki nie porządkowały lokalu po każdem zebraniu, to z pewnością koledzy nie pomyśleliby o tem. Wiemy to dobrze, że zaradna żona trzy węgły domu podpiera, a mąż dopiero czwarty. Ale gdy ten czwarty nie potrafi się utrzymać, to i te pierwsze trzy opadną. Rozumiemy dobrze, że należymy do Związku nie poto, by być lalkami, jak kol. Sokołowski pisze. I my chcemy w swej pracy wykazać się jaknajlepszymi rezultatami. Uważamy, że jak i w Was, tak i w nas leży ta lepsza dola wsi.

Anna Cybulska
człon. Koła Mł. W.
w Hipolitówce.

KRONIKA ORGANIZACYJNA

Obchód rocznicy Powstania Styczniowego.

(z K. M. W. w Ulanikach pow. łuckiego).

W niedzielę 24 stycznia r. b. uroczyście obchodziliśmy w Ulanikach rocznicę Powstania Styczniowego.

Już 22 stycznia wieczorem członkowie Koła porozwieszali chorągiewki narodowe gdzie tylko mogli. Następnego dnia gospodarze patrzyli ze zdziwieniem na nie, gdyż nie wszyscy wiedzieli o rocznicy święta narodowego, dopiero członkowie Koła wszystko im wytłumaczyli.

Sam obchód udał się nam świetnie. Na uroczystość bardzo chętnie pośpieszyli rodzice kółkowiczów, zabierając po drodze swoich sąsiadów. Każdy dążył na święto — stary czy młody—tak, że sala szkolna była przepełniona ludźmi.

Tylko to przykrem było, że nikt z prawosławnych nie przyszedł. Z Bogiem rozpoczęliśmy uroczystość — odśpiewaliśmy „Pod twą obronę" i „Ojcze z niebios". Kol. Ziemak wygłosił odczyt o historji powstania styczniowego, potem były deklamacje. Pani kierowniczka szkoły C. Kolibska opowiedziała nam o duchu powstańców, a potem znowu deklamowaliśmy i śpiewaliśmy pieśni narodowe. Prezes Osuchowski podziękował gościom za odwiedzenie koła. Na zakończenie urządziliśmy zabawę towarzyską i słuchaliśmy radja szkolnego. Wszyscy byli zadowoleni z naszej pracy, każdy wychodził ze szkoły z uśmiechniętą i zadowoloną miną. Uważam że koła winny urzadzać takie uroczystości narodowe—to jest właśnie jedno z naszych zadań w pracy nad stworzeniem dobrych podwalin dla naszej Rzeczypospolitej.

Piotr Ziemak
Członek Koła.

Зїзд Гуртків Сільської Молоді в Дубні.

30-го січня б. р. відбувся в Дубні повітовий зїзд членів Гуртків Сільської Молоді. Після служби Божої наступило офіційне відкриття зїзду в театральній салі магістрату. Зібрану у великій кількості молодь привітав голова Повітового Союзу С. М. посол А. Стефаняк. У виголошеній промові посол Стефаняк обміркував господарчу ситуацію, закликаючи молодь до відпорного відношення відносно пануючої депресії. Після ознайомлення учасників з проєктом шкільного зако-

ну, який широко узгляднює професійне шкільництво, посол Стефаняк нагадав присутній молоді, що вона є тим поколінням, яке в майбутньому відограє велику ролю в житті гмінних і повітових самоурядів і він є певний, що діяльність освіченого покоління в тих самоурядах відповідатиме тому освітньому рівневі, на якому школа його поставить. Кінчаючи промову, він закликав до гармонійного співжиття національностей і полишення антагонізмів.

Від імени неприсутнього з приводу хвороби старости А. Канського привітав зїзд М. Ольшевський. Потім рільний інспектор дякував прибувших за масомий уділ, підкреслюючи одночасно заслуги старости Канського, великого приятеля молоді.

Від імени повітового інструкторату відчитав справоздання Стонавський.

Після перерви присутні на зїзді вислухали промову візитатора Кремянецького Ліцею І. Понятовського, котрий в обширному і змістовному рефераті про внутрішню працю гуртків заохочував молодь до консолідації та витривалости в праці. Член Воєвідської Управи Союзу Гермашевський уділив цілий ряд відповідей на запитання, а п.-о. Носаль привітав зїзд в імені православного духовенства, після чого виголосив кілька цікавих уваг що-до лічничих трав.

Нову управу повітову уконстатовано в такому складі: посол Стефаняк, Лісовський, Стонавський, Бурка, Кочирський, Смоленський, Павлюк і Буцевич.

На закінчення о 6 год. вечора відбувся концерт і театральна вистава. Співав український хор з Мирогощі.

Z powiatu łuckiego.

W dniu 24 stycznia r. b. odbyło się posiedzenie Powiatowej Podkomisji Przysposobienia Rolniczego w Łucku. Ustalono, że w pow. łuckim zostanie przeprowadzone 22 zespoły konkursowe z ilością 142 osób w 13-tu K. M. W.

Powiatowy kurs dla przodowników zespołów nie odbędzie się, natomiast będą zorganizowane trzy kursy rejonowe dla przodowników: w Rożyszczach, Torczynie i Trościańcu.

Kursy będą jednodniowe. O terminach kursów instruktorat zawiadomi poszczególne Koła.

Komisja postanowiła, aby przez okres pracy konkursowej urządzić w dwóch punktach powiatu po 3 odprawy dla przodowników zespołów. Odprawy takie odbędą się w najważniejszych momentach akcji konkursowej, a mianowicie przed rozpoczęciem pracy, a więc w czasie od 1—15 marca—pierwsza, w środku akcji—po sianokosach, a przed żniwami druga, i przed zakończeniem między 15 a 20 września trzecia.

Odprawy takie przyczynią się do usprawnienia całości konkursów, przez pobudzenie przodowników do usuwania błędów zauważonych w akcji konkursowej.

W innych województwach odprawy takie dały dużo korzyści. Zeszłoroczne próby urządzania odpraw w powiecie łuckim dały dobre wyniki, należy więc sądzić, że i w tym roku przyczynią się one do osiągnięcia piękniejszych rezultatów konkursowych. *K. J.*

Wrażenia ze zjazdu.

Dnia 30 stycznia r. b. odbył się w Dubnie powiatowy zjazd Kół Młodzieży Wiejskiej.

Po nabożeństwach w kościele i cerkwi na intencję pomyślnych obrad, nastąpiła przerwa.

Z racji zjazdu przybyły do Dubna obecne i byłe uczenice I Państwowej Wędrownej Szkoły Rolniczej, a szkoła ta ma za sobą pokaźny dorobek, bo na terenie pow. dubieńskiego przeprowadziła już pięć kursów. Zjazd b. uczenic wykorzystaliśmy w ten sposób, że w czasie przerwy dokonaliśmy wspólnej fotografji z p. kierowniczką, p. p. nauczycielkami i inspektorem p. Filckiem na czele.

O godz. 1 ppł. nastąpiło otwarcie Zjazdu w ratuszu. Obszerną salę teatralną zorganizowana młodzież wypełniła do ostatniego miejsca i jeszcze wiele osób stać musiało.

Zjazd zagaił i powitał zebraną młodzież prezes Zarządu Instruktoratu K. M. W. pow. dubieńskiego p. poseł Stefaniak, zachęcając do dalszej wzmożonej pracy mimo przeciwności, poczem orkiestra odegrała hymn narodowy.

Nastąpiły powitania, wśród których wyróżniło się serdeczne powitanie inspektora rolnego Sejmiku Dubieńskiego p. Filcka.

Po sprawozdaniu Zarządu Instruktoratu z jego rocznej działalności, nastąpiły sprawozdania z działalności poszczególnych Kół. Młodz. Wiejsk. Tutaj od kolegów prezesów K. M. W. dowiedzieliśmy się o ilości zebrań, o rezultatach wspólnego czytania pism i książek, o pracach młodzieży nad podniesieniem kultury rolnej przez konkursy rolnicze i wiele innych ciekawych rzeczy. Widać było, że to już nie taka młodzież jak z przed lat kilkudziesięciu. Młodzież zorganizowana w Koła głębiej myśli i chętniej garnie się do pracy samowychowawczej.

Po przerwie obiadowej zgromadziliśmy się znowu o godzinie 6 wieczorem w sali ratuszowej na popisy teatralne Kół Mł. Wiejsk.

Najpierw odegrano sztukę polską zakończoną dziarskiemi krakowiakami i okolicznościowemi przyśpiewkami. Po krótkiej przerwie inne K. M. W. odegrało sztuczkę ukraińską i następnie znowu inne Koło sztuczkę czeską. Po zakończeniu popisów teatralnych chór odśpie-

wał kilka pieśni ukraińskich, poczem przeszliśmy do następnej sali, gdzie oczekiwała na nas bardzo dobra orkiestra Ochotniczej Straży Ogniowej z Mirogoszczy, która przez cały czas zjazdu pięknie nam przygrywała. Teraz też przy jej dźwiękach puściliśmy się ochoczo w tany.

Miły widok przedstawiała sala pełna wirujących par. Nie było tam różnicy czy to Polak, Ukrainiec, czy Czech. Wszyscy bawili się równie dobrze, jak podczas Zjazdu równie dobrze tworzyli całość, ażeby wspólnemi siłami i pod jednym hasłem iść w życie, czyniąc je pomyślniejszem dla siebie i ogółu.

Surkowska Józefa
absolwentka I Państw. Wędr. Szkoły Roln.

Od Redakcji.

Kol. J. Hoffman nadesłał nam poniższą odezwę i kwestjonarjusz, które chętnie umieszczamy i ze swej strony gorąco zachęcamy czytelników do nadesłania potrzebnych odpowiedzi.

Szanowne Koleżanki i Szanowni Koledzy!

Nie bierzcie mi za złe, że za pośrednictwem „Młodej Wsi“ pozwalam sobie znowu zwrócić się do Was z prośbą o wypełnienie ankiety.

Ta ankieta, jako też i poprzednio drukowane, wymagają pracy przy dawaniu odpowiedzi. Mimo to proszę o nie, gdyż chodzi tu o badania wszelkich przejawów kultury na tym Wołyniu, na którym żyjemy i pracujemy, którego kulturę chcemy ujawnić i zaznajomić z nią ogół mieszkańców Rzeczypospolitej przez opublikowanie wyników badań. Przez swe odpowiedzi na ankiety dodaje każdy z Was swą skromną cegiełkę, która w rezultacie da pozytywne i piękne wyniki w postaci opracowań o życiu obecnem i przeszłem Wołynia. Ten moment usprawiedliwia mię, gdy zwracam się do Was z prośbą o odpowiedzi na ankiety i nie wątpię, że je otrzymam.

Odpowiedzi proszę łaskawie kierować pod adresem: Zarząd Wołyńskiego Okręgu Nauczycielstwa Polskiego — J. Hoffman, Równe, skrz. poczt. 228. *Hoffman Jakób.*

Kwestjonarjusz w sprawie „stępy“.

1. Jaki występuje typ stępy (ręczny czy nożny).
2. Kto przeważnie pracuje na tym narzędziu (kobieta, mężczyzna)?
3. Co w tym narzędziu obrabiają (pszenicę, jęczmień, proso i t. p.)?
4. Nazwa na określenie narzędzia używana przez lud (wieśniaka)?
5. Jeżeli stępa jest ręczną: jakiego kształtu jest stępor oraz nazwa ludowa?
6. Proszę o dokładne podanie wymiarów stępy i stępora (wysok., szerok., dług.)?
7. Proszę o wymiar otworu oraz zaznaczenie linją kreskowaną kształtów wgłębienia.
8. Koniecznie proszę o rysunek lub fotografję stępy lub stępora.
9. Proszę o dokładne zanotowanie miejscowości gdzie tę stępę znaleziono (zanotowano, odrysowano) więc: wieś, gminę, powiat, województwo, przysiółek, osada ewentualnie nazwisko właściciela i t. p.
10. Z jakiego materjału wykonaną jest stępa i stępor (drzewo, kamień, żelazo).
11. Jakiego gatunku (rodzaju) jest drzewo użyte do wykonania stępy i stępora.
12. Czy stępa jest wykonana z jednego kawałka pina, czy z części?
13. W jaki sposób jest spojona (obręcz żelazna, drewniana, gwoździe czy kołki?)
14. Czy w danej miejscowości też prócz stępy, lub gdzie jej niema, jest narzędzie podobne używane do tego samego celu lub stępę zastępujące?
15. Pytania odnoszące się do stępy proszę też użyć i w sprawie tego narzędzia.
16. Jeżeli stępa jest nożna to jak lud nazywa poszczególne jej części.

Odpowiedzi Redakcji.

Kol. Wolski z Mańkowa. Korespondencję umieściliśmy w kąciku K. M. W. „Biwaki”. Nadesłany wiersz słaby jest do druku. Czekamy nowych wiadomości z Waszych stron.

Kol. Pypno z Andrzejówki. Ponieważ umieściliśmy korespondencję N. Łyskówny, Wasza nie pójdzie. Napiszcie na inny temat.

Kol. L. Cmoluch. Ponieważ daliśmy możność wypowiedzenia się słuchaczom K. M. W. „Biwaki”, na Wasz głos zabrakło nam miejsca. Obecnie artykuł jest już nieaktualny. Czekamy na nowe artykuły.

Kol. Ant. Hermaszewski z Antonówki. Chociaż artykuł Wasz głębię myśli zawiera, to jednak niewyczerpująco i niejasno opracowaliście omawiane zagadnienie. Przepracujcie jeszcze raz temat i nadeślijcie, bo szkoda dobrych myśli.

Kol. Jan Grabek z Dymitrówki. Korespondencję Waszą otrzymaliśmy i chętnie umieszczamy. Na list swój nie nakleiliście znaczka pocztowego za 35 gr. i naraziliście Redakcję na straty, gdyż list przyszedł za dopłatą i zmuszeni byl śmy zapłacić 70 gr. Drugi raz tego nie róbcie, gdyż listu nie wykupimy i przepadnie na poczcie.

Numer pojedyńczy 25 gr. Prenumerata za cały rok wynosi 6 zł., miesięcznie 50 gr. Ogłoszenia według umowy.

Redaktor: Antoni Hermaszewski. Wydawca: Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej.

Drukarnia Samorządowa w Równem.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Rok IV. Równe, 19 marca 1932 roku. № 4(49).

MŁODA WIEŚ

ORGAN WOŁYŃSKIEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY WIEJSKIEJ

МОЛОДЕ СЕЛО

ОРГАН ВОЛИНСЬКОГО СОЮЗУ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ

Adres Redakcji i Administracji:
Równe-Wołyńskie ul. Mickiewicza 57, skrz. poczt. 199.

Konto P.K.O. 80.935.

W dniu Imienin Twórcy Legjonów i Wodza Narodu — Marszałka Józefa Piłsudskiego — składamy Mu wyrazy czci i hołdu, zapewniając, że ideałem wychowawczym w naszej gromadzie związkowej będą zawsze Jego wielkie czyny i dzieła w pracy nad odrodzeniem Państwa Polskiego.

Redakcja „Młodej Wsi".

* * * \

Тарас Шевченко.

Місяць березень — це місяць народження і смерти найбільшого поета України, найбільшого борця і страдальця за її долю — Тараса Шевченка.

Кожне місто та майже кожне село святкує щорічно цього місяця славну память Його, скадає глубокий поклін Його могутньому слову, яке Він поставив на сторожі Свого Народу, Своєї Батьківщини.

І ми в цьому місяці більш ніж коли іноді є під впливом споминів про Шевченка, під впливом Його могутнього Слова.

І приходить на думку, яку ролю наша Волинь грала в творчости Шевченка. На цю тему находимо цікаву статтю в „Українській Ниві", написану Волинцем.

Тому приводимо її в нинішнім числі „Молодого Села" в цілості.

ШЕВЧЕНКО і ВОЛИНЬ.

У творах Шевченка про Волинь знаходимо лишень загальні спогади і тільки два твори присвячені Волині. На Волині Шевченко був усього оден раз, досить коротко, і то по дорученню згори.

Власне, 21 вересня 1847 року Київський генерал-губернатор Бібіков наказав Шевченкові їхати на Київщину, Волинь і Поділля та збірати матеріяли для „Комисіи для разбора древних актов", яку в 1843 році засновано при Київському ген.-губернаторстві. Програма праці була слідуюча: 1) збірати народні оповідання, перезази, казки, пісні, 2) розвідати, які є в краю прикладні урочища і могили, зібрати про них історичні відомості та народні перекази, 3) оглянути, описати і змалювати монументальні памятники історичних та стародавніх будівель, зібрати акти і переслати Бібікову, 4) поїхати до Почаїва і там описати та змалювати: а) загальний вид Лаври, б) храм в середині, в) вид з лаврської тераси на околицю.

На цю подорож виасигновано Шевченкові 150 рублів. До Почаїва приїхав Шевченко з Камінця і змалював 2 види Лаври з північної і західньої сторони; на цих видах, крім самої Лаври, видко і убогі селянські хатки. Третій образ представляє церкву в середині, де, крім іконостасу намальовано дві особи: українець у довгій свиті і молодиця перед образом навколішках. Четверта аквареля представляє вид з тераси, в далечині видко Підкамень.

Комісія ці малюнки віддала до літографування, однак у звязку з арештом Шевченка вони відлітографовані не були. З праць Шевченка з цієї подорожі лишень вид церкви у Вербах був видрукований у книжці про кн. Курбського.

Поза цим Шевченко на Волині не був.

Проф. Др. Василь Щурат підчас своєї подорожі по Волині в 1905 р. здибав у Вишнівці 80-літнього Федора Кружилку, котрий ще памятав Шевченка. Показуючи проф. Щуратові театральну салю в палаці кн. Вишневецьких, він казав, що тут працював Шевченко і як не малював, то щось писав. (За проф. др. Щуратом: „З життя і творчости Т. Шевченка").

У творах Шевченка про Волинь знаходимо такі місця:

Розбрелись конфедерати
По Польщі, Волині,
По Литві, по Молдаванах
І по Україні.

(Гайдамаки, 1841 рік).

Одужала Яриночка.
Ідуть люде в Київ
Та в Почаїв помолиться,
І вона йде з ними.
. . . . . .
. . . . . .
У Почаївi святому
Ридала — молилась,
Щоб Степан той, доля тая
Їй хоча приснилась.

(Невольник 1845 р.).

Я співаю і про Ясси,
І про Жовті Води,
І містечко Берестечко...

(Великий Льох, 1845 р.

Із за Дністра пішли цигане
І на Волинь, і на Украіну...

(Відьма, 1847 р.).

Ой, чого ти почорніло,
Зеленеє поле?
Почорніло я од крови
За вольную волю, —
Круг містечка Берестечка,
На чотирі милі
Мене славні Запоріжці
Своїм трупом вкрили...
. . . . . .

(Ой, чого ж ти почорніло, 1848 р.)

Дія у „Варнаку" відбувається на Волині.

...Старий
Згадав свою Волинь святую
і волю долю молодую
Свою бувальшину...
. . . . . .
. . . . Води чимало
. Із Ікви в море утекло,
Над Іквою село було.
(Варнак, 1848 р.).

Нарешті варто згадати, що ховав Шевченка в Петербурзі волиняк, священник тамошньої української колонії п.-о. Стефан Опатович.

Konkurs dobrego czytania.

Uczestnicy zeszłorocznego konkursu dobrego czytania książki, wiedzą już z krótkiej wzmianki w numerze zeszłorocznym (13-tym) „Młodej Wsi", że zostało sporządzone zestawienie wyników ich prac.

Obecnie chcemy szczegółowiej o tem poinformować.

Podjęliśmy pracę konkursową, celem zdobycia umiejętności posługiwania się książką, jako narzędziem pracy umysłowej, celem umiejętnego wydobywania z książki tego, co jest w niej najbardziej istotne, co może zrodzić w nas nowe siły, nowe uczucia, nowe myśli.

Poza pow. krzemienieckim i kostopolskim pierwszy konkurs skupił 163 osoby—koleżanek i kolegów z K. M. W. Niestety, wytrwało w podjętem zadaniu tylko 65 osób. Do takich cyfr dochodzimy na podstawie nadesłanych notatek z przeczytanych książek. Faktycznie więcej osób wytrwało w swej pracy. Twierdzimy to na tej podstawie, że w organizacji konkursów W. Z. M. W. popełnił poważny błąd, a mianowicie: notatki z przeczytanych książek były zbierane przez różne osoby i bardzo dużo ich zginęło, wobec czego do zestawienia nie weszli. Pozatem pow. krzemieniecki i kostopolski prowadziły samodzielnie konkursy i materjały konkursowe zbierały we własnym zakresie. W pow. krzemienieckim praca ta szczególnie była udana i bylibyśmy bardzo radzi, gdyby Instruktorat krzemieniecki zechciał podzielić się swoim dorobkiem z całym Wołyniem na łamach „Młodej Wsi". Jedno z przyjemnością stwierdzić możemy, że niewielu było takich, którzy przerwali pracę skutkiem niechęci do pokonywania trudności, jakie nasuwają się w początkach każdej pracy, a tembardziej umysłowej.

Dla tych, którzy pracę doprowadzili do końca, niezależnie od tego, czy wykazani są w niniejszem sprawozdaniu, czy nie, konkurs dał jako wynik, jako rezultat zorganizowanego wysiłku umysłowego, zrozumienie, że dobra książka, to źródło światła i wiedzy, z którego czerpiąc, otwieramy przed sobą inny, lepszy świat.

Równocześnie konkurs przekonał nas, że aby czerpać z tego źródła w całej pełni, trzeba nietylko dobrze książkę przeczytać, ale i umiejętnie rozważyć to, o czem się przeczytało.

Zrozumieliśmy również, że nie nabywa się tej umiejętności przez jednorazowe ćwiczenie.

Uświadomienie sobie tych rzeczy oraz zachęcenie do dalszego wysiłku, otwierającego potężny świat myśli — to największa wartość, jaką dał nam w wyniku konkurs dobrego czytania w 1931 r.

Posiadane przez nas notatki z zeszłorocznego konkursu dają możność podania do publicznej wiadomości następującego zestawienia:

ROK 1931.

Wynik konkursu dobrego czytania dla poszczególnych powiatów Wołynia

Powiat	Koło Młodzieży Wiejskiej	OSÓB			
		Zgłosiło się	wytrwało	wyróżniono	nagrodzono
Włodzimierz	Stasin	12	10	4	1
	Gucin	7	6	2	1
	Gurów	6	5	2	1
	Janiewicze	6	6	2	1
	Marjowola	6	4	1	—
	Stanisławów	5	—	—	—
Równe	Antopol	11	—	—	—
	Horyńgród	10	—	—	—
	Szubków	9	—	—	—
	Derewiane	8	4	4	—
	Podlaski	8	6	2	1
	Rzeczyca	7	5	3	1
	Cecylówka	6	1	—	—
	Grabów	6	4	1	—
	Stara Lubomirka	5	—	—	—
	Zaborol	5	4	—	—
Łuck	Koniaków	10	2	1	—
	Lubcza	10	5	2	1
	Andrzejówka	9	—	—	—
	Chmielnik	5	—	—	—
	Ulaniki	5	—	—	—
wel Ko-	Radowicze	7	3	1	—

ZESTAWIENIE OGOLNE

Powiat	Zgłosz.	Wytrwało	Zgłosz.	Wytrwało	Wyróżniono	Nagrodzono	
	Kół Mł. Wiejskiej		osób				Kół
Włodzimierz	6	5	42	31	11	4	1
Równe	10	6	75	24	10	2	—
Łuck	5	2	39	7	3	1	—
Kowel	1	1	7	3	1	—	—
	22	14	163	65	25	7	1

Krzemieniec — konkurs prowadził samodzielnie Instruktorat K. M. W.
Kostopol — prace uczestników nie zostały doręczone do W. Z. M. W.

Z danych liczbowych widzimy, że pierwsze miejsce wśród tak zw. „naszych powiatów" zajął powiat włodzimierski tak ilościowo, jak i jakościowo.

Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej, po zapoznaniu się z pracami uczestników konkursu, przyznał szereg wyróżnień indywidualnych w zespołach, biorąc pod uwagę do pewnego stopnia wiek uczestników, wykształcenie i dotychczasowe oczytanie.

Prace zostały wyróżnione upominkiem w postaci książki lub przez podanie nazwiska w „Młodej Wsi".

Nagrodę kołową w postaci 10 książek, zapoczątkowujących bibljotekę koła, uzyskało Koło Mł. Wiejsk. w Stasinie, powiatu włodzimierskiego.

Podkreślić należy, że wyróżnienie w konkursie dobrego czytania zostało przyjęte przez wyróżnionych—zgodnie z instrukcją W.Z.M.W., jako uznanie za poniesiony wysiłek w tem pierwszem zorganizowanem ćwiczeniu pracy nad sobą, nad kształtowaniem swego umysłu i jako zachęta do dalszego wytrwałegu wysiłku w tym kierunku.

M. Suszyńska.

Wyróżnieni.

Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej, po zapoznaniu się z pracami uczestników konkursu dobrego czytania książki w 1931 r., postanowił wyróżnić wzmianką w „Młodej Wsi" prace następujących koleżanek i kolegów:

Z POW. WŁODZIMIERSKIEGO: *Władysł. Filówny, Władysława Szpugi, Feliksa Szpugi z K.M.W. m Stasinie, Janiny Koperówny z KMW w Gurowie, Hipolita Krzysztana z K.M.W. w Gucinie, Antoniego Tetnysza z K.M.W. w Janiewiczach, Stanisławy Sciepużyńskiej z K. M. W. w Marjowoli;*

Z POW. RÓWIEŃSKIEGO: *Hel. Sawickiej, Grzegorza Kopija z K.M.W. w Rzeczycy, Aleksandra Tkaczuka z K.M.W. w Podlaskach, Sergjusza Bronowieckiego z Grabowa, oraz zespół uczestników z K. M. W. w Derewianem, w skład którego weszli: Gabryel Szyło, Jan Szyło, Dymitr Łajko, Roman Romaniuk;*

Z POW. ŁUCKIEGO: *Stan. Sobolewskiej z K. M. W. w Koniakowie, Wojńskiego Mikołaja z K.M.W. w Lubczy;*

Z POW. KOWELSKIEGO: *Tekli Leśniewskiej z K. M. W. w Radowiczach.*

Kącik K. M. W. „Nadzieja".

Trzeci tegoroczny kurs oświatowy dla przodowników Kół M. W. odbył się w murach Liceum Krzemienieckiego w czasie od 8.II — 14.II b. r. Kurs był zaprojektowany dla pow. krzemienieckiego i dubieńskiego. Z Kół dubieńskich jednakże nie było nikogo — widocznie zawierucha śnieżna była tego przyczyną. Kiepska pogoda uniemożliwiła również przyjazd wielu delegatom z Kół pow. krzemienieckiego, gdyż przyjechało tylko 12 osób z 9 K. M. W. Kiedy uczestnicy zorganizowali się w Koło M. W. „Nadzieja", liczba uczestników kursu zwiększyła się. Weszło bowiem wówczas do tego Koła jeszcze parę osób z Krzemieńca, zainteresowanych naszą pracą i tych, którzy razem z nami współpracują.

Jako członkowie Koła M. W. „Nadzieja", na tle naszych tygodniowych zajęć, obejmujących dział prac oświatowo-kulturalnych w K.M.W. — przeżyliśmy wiele chwil niezmiernie wartościowych pod względem ideowym.

W pełnej wzajemnego zrozumienia i życzliwej atmosferze, rozważaliśmy nasze cele i drogi, jakiemi mamy kroczyć, aby zamierzenia osiągnąć, aby ideę wprowadzić w czyn, w codzienne życie wsi. Szczególniejszą war-

tość miało uzasadnianie przez członków Koła „Nadzieja" potrzeby istnienia Kół, jako placówek, umożliwiających dwu bratnim narodom wzajemne rozumienie się, wzajemne wspomaganie w kształtowaniu w sobie pełnowartościowego człowieka i świadomego obywatela wsi wołyńskiej. Gorące i bogate w treść toczyły się dyskusje nad tem, jaką mamy mieć postawę wobec niechętnych naszej pracy, wobec tych, u których niechęć płynie z braku zrozumienia, z nieświadomości i wobec tych, u których płynie ze złej woli.

Staraliśmy się w każdym fałszywym stosunku ludzi do nas zobaczyć, czy to nie wypływa z naszej winy i środki zaradcze widzieliśmy w pogłębianiu przedewszystkiem wśród siebie właściwego stosunku do własnej pracy i poczynań innych ludzi.

Niezatarte wrażenie pozostawiły nam te gawędy, pełne młodzieńczego zapału, wiary we własne siły, pełne głębokiego przekonania, że droga, którą chcemy iść w zwartej gromadzie, prowadzi do bram prawdziwego człowieczeństwa.

M. Suszyńska.

Мій побут на Курсі.

8-го лютого ц.р. прибув я на тижневий освітній курс в Кремянці. Коли сказали мені, що я спізнився, що виклади вже почалися, неприємно мені стало і я з поспіхом подався на салю.

Всі для мене незнайомі, але привітливо витали мене своїми веселими очима і їхня радість мені передалася.

Хоч і незнайомі всі ми між собою, але скоро поприятелювали ми. Приємно мені було і це, що бачив я в своїх товаришах наростаючих провідників села, провідників, що наперед хочуть самі набратися культури і знання, щоби потім легче було допомогти свому братові селянинові набути знання, піднести свій рівень просвіти.

З цікавістю слухали ми своїх учителів. Ми дізнавалися від них про способи організації, про те, що класти на перше місце в культурній праці на селі, якими дорогами найлегче здобути самому знання, а потім передати його другим. Чиж не дивно, що перший день на курсах став мені хвилиною. Вечером цього дня заложили учасники курсу Гурток Сільської Молоді „Надія". В цьому Гуртковi ми мали проводити на практиці не одно з цього, про що нам наші учителі говорили, чи мали говорити. Мені далеко ширше і ясніше представилася тепер ціль Гуртків Сільської Молоді, я не одно з тих викладів побачив і пізнав, з чим дотепер не міг я собі на селі дати ради. В мені з кожним днем побільшувалася жадоба знання і я як голодний пожирав вказівки й поради наших лєкторів, наших провідників. Підчас мого побуту на курсі огортало мене чим дальше тим більше одушевлення. Ці співи вечірні, ті гутірки і діскусії між собою і з нашими учителями доповнювали нам те, про що чули, про що дізнавалися на викладах. І родилися в мені почування, які висказать бракує мені слів.

Не менш цікаво слухали мої ровесники на селі, коли я, повернувши з курсу, розказував їм про все те, з чим я на курсах стрітився та познайомився, про що я на курсах чув і дізнався.

Тільки, коли би таких курсів було більше, колиб їх організовано частіше, коли би хоч таких курсів могло прослухати більше число нашої зорганізованої молоді—тоді праця в Гуртках наших виглядалаб далеко краще, мусілаб дати зовсім інші висліди.

За ці хвилини нового і дотепер незнаного для мене життя на курсах, за цю працю, яку так охочо для нас клали, я дуже вдячний і нашим учителям і нашим организаторам.

Грицько Горанський.
з Г.С.М. Горинці.

Kurs — K. M. W. „Nadzieja".

Praca w kole „Nadzieja", które powstało w Krzemieńcu na kursie oświatowym dla przodowników K.M.W., obfitowała w bardzo bogate momenty, dzięki stosowanej metodzie zajęć. W ciągu tygodnia omawialiśmy rodzaje prac oświatowo-kulturalnych i sposoby ich prowadzenia w K.M.W.

Każdy z członków opowiadał, jak są prowadzone prace w jego Kole, a potem dopiero prelegenci, jakby starsi koledzy, udzielali swoich cennych rad i wskazówek z dziedziny czytelnictwa, krajoznawstwa i prac samokształceniowych, teatralnych, śpiewaczych i t. p.

W miarę możności staraliśmy się omawiane prace poznać w sposób praktyczny przez ich organizowanie w kole „Nadzieja". Miało to miejsce przy omawianiu prac teatralnych, którym praktyczny wyraz dano w inscenizacji p.t. „Odpust" wykonanej przez członków koła „Nadzieja": Dalej przy omawianiu czytelnictwa, organizując wspólne czytanie i dyskusję nad nowelką Prusa „Antek". Zapoznając się ze znaczeniem prac krajoznawczych i wycieczek—urządziliśmy wycieczkę, której celem było zwiedzenie zabytków Krzemieńca. Poznaliśmy przytem świetlaną przeszłość Liceum, jego pracę dzisiejszą i piękne plany na przyszłość. Szkoda, że brak nam czasu nie pozwolił na zwiedzenie Góry Bony, ale odłożono to na Walny Zjazd w maju.

Na zakończenie prac urządzono wieczornicę, która miała raczej charakter poglądowej lekcji, co się ma na taką wieczornicę składać, jak to należy robić. Po za uczęstnikami kursu, przemawiał na wieczornicy p. Starosta Czarnocki, dając wyraz zadowoleniu, że prace kulturalno-oświatowe na wsi pogłębiają się i rozwijają się.

Myśmy radzi to słyszeli, gdyż wiemy, że p. Staroście Czarnockiemu sprawa podniesienia wsi jest sercu Jego bardzo bliska.

Pracą kursu żywo interesowała się starsza młodzież licealna i profesorowie.

Wszystko to wytworzyło w naszem kole „Nadzieja" miłą rodzinną atmosferę, czego wyrazem była prośba o przedłużenie kursu, a skoro to okazało się niemożliwem, o urządzenie takiego kursu ponownie w możliwie prędkim czasie.

Żegnając się, postanowiliśmy dalej żyć wspólną wymianą myśli w „Młodej Wsi" i szczerze zabrać się do pracy nad sobą.

A. Z.

Wesołówka w lutym 1932 r.

Wspomnienie.

Upłynęło już parę tygodni, jak opuściliśmy gościnne mury Liceum Krzemienieckiego, a myśl ciągle do naszaj gromadki wraca. Wraca... bo zadzierżgnęliśmy tam węzeł niekłamanej przyjaźni w służeniu ważnej sprawie, bo odsłoniliśmy tam swoje bolączki i szukaliśmy skutecznego lekarstwa na nie, bo zbrataliśmy się tam wspólną sprawą!

Przejęci rolą K. M. W. na terenie naszej wsi, ze wszech miar potrzebującej podniesienia kulturalnego, wróciliśmy na swoje „placówki" ażeby w czyn ziścić pragnienia, przepełniające nasze dusze. Poprawić dotychczasowe usterki, zasiać w szersze szeregi członków ziarno wiary w zwycięstwo dobrego człowieka — to było troską naszą.

Już na kursie mówiliśmy sobie o trudnościach, które staną przed niejednym z nas, jak nieprzebyty mur, tamując wykonanie powziętych postanowień. I wiecie koleżanki i koledzy, że wśród tych ciążkich chwil wracam myślą do naszych biesiad krzemienieckich i widzę wówczas niewzruszoną, silną, upartą duszę kol. „Płycki" jako uosobienie wsi potężnej siłą chcenia i wytrwałością walki z przeciwnikami, widzę gorący zapał kol. Suszyńskiej, która myśli nasze niosła daleko, daleko, naprzód do jasnego jutra, do lepszej doli — ta urodzona instruktorka — przodownica; widzę grono mądrych, serdecznych krzemieńczan, którzy tak chętnie podają nam swą pomącną dłoń — i wiecie — po tem nie cofam się przed niczem — idę przebojem, wspierana tem wspomnieniem!

Tem krzepię swego ducha... Sądzę przeto, że chociaż jesteśmy od siebie dalako, schodzić się będziemy duchowo — jako K. M. W. „Nadzieja" na łamach „Młodej Wsi", która nam nam napewno nie odmówi swego pośrednictwa.

Muss.

Antonowce 7/III 1932 r.

Co skorzystałem z kursu.

Dowiedziałem się na kursie jakie prace w Kole można prowadzić, jak to robić, jak uprzyjemnić i wykorzystać przynajmniej jeden wieczór w tygodniu na wspólne czytanie książki, „żywą gazetę", czy pogadanki.

Dowiedziałem się, jak można urządzić inscenizację teatralną z życia wsi. Dotychczas myślałem, że tematy do przedstawień mogą być brane tylko z książek, a tymczasem można je brać wprost z życia, co jest dobre, gdyż tematy książkowe były często dla nas zatrudne. To samo jest ze śpiewem. Ze sprawozdań i dyskusyj poznałem życie innych K.M.W. i miałem stąd wiele przykładów dla siebie.

Wiem teraz, gdzie szukać prawdy i porady instrukcyjnej.

Tym, którzy nam dali te wiadomości i tak szczerze oraz serdecznie nas przygarnęli, że czuliśmy się jak we własnej rodzinie, zasyłam serdeczne „Bóg zapłać".

D. Skorupski
z Antonowiec.

Урожай.

Йду дивлюся—лан за ланом...
Серцем весь радію!
Лишень хвилі линуть срібні
Ланом до обрію.
Скільки зверху того неба
стільки збіжжя—моря...
В нім утоплять бідні люди
Не одно із горя.

Колос в колос, ввесь звисає,
Повний є зернини,
Гнуться, хиляться до долу
Буйні стебелини.
Спіє доля, спіє щастя
Бідного народу...
Дай-же, Боже, на дорід їй
Добрую погоду!

Романюк.

Хоч вірш змістом своїм не на часі, одначе містимо його, як першу спробу молодого селянина.

KRONIKA ORGANIZACYJNA

Культурна праця на селі.

Наше село мало цілий тиждень дуже приємну новину.

З ініціятиви керовнички місцевої Жіночої Сільськогосподарської Школи зорганізовано було тижневі вечірні курси для господарів та господинь.

Фахівці, що приїхали з Луцка, читали і розказували нам про ріжні справи сільської господарки, а саме: про боротьбу з хоптою (бурянами), про годівлю корів, свиней, ветеринарію, про огородину і садки. Для ліпшого розуміння, лєкції пояснялися картинами при помочі чарівного ліктаря. Спосіб цей викликав у слухачів справді більше зацікавлення. Кожен раз саля була наповнена по береги, Коли була лагідна погода, приїздили слухати лєкції і із сусідніх сіл. Що курси такі є селянам пожиточні і цікаві, доказувало те, що слухачі по лєкції засипали лєктора ріжними питаннями, що випливали з прослуханого. Розмова затягалася і поза 12-ту годину в ночі. Лєкції починалися точно о 7-ій год. вечора.

Не дивно, що слухачі цього курсу були дуже вдячні і керовничці і лєкторам. Коли би такі курси відбувалися частіше, а принайменше хоч раз в рік.

Слухач курсу.

Konkursy w Równeńszczyźnie.

Dnia 26 stycznia b. r. odbyło się w Równem posiedzenie Powiatowej Podkomisji Przysposobienia Rolniczego.

Do konkursów zgłosiło się 28 zespołów uprawy buraków, ziemniaków i cebuli, hodowli prosiąt, królików i kur, oraz do uprawy ogródków kwiatowych.

Tak wielka jednak ilość zgłoszonych wprowadziła Komisję w kłopot, ponieważ. personel instruktorski żadną miarą nie mógłby sprostać wykonaniu pracy, związanej z ich prowadzeniem.

Z tych względów skreślono narazie zespoły uprawy cebuli (oprócz Derewianego), jako narazie zatrudne do przepracowania, oraz zespoły wychowu kurcząt, ponieważ Komisja nie znalazła możności zapewnienia zespołom odpowiedniej opieki fachowej.

W ten sposób Komisja skreśliła razem 10 zespołów, pozostało 28, w których wypadnie jeszcze zlikwidować kilka zespołów, co jednak pracy nie zaszkodzi, lecz owszem, przyczyni się do postawienia jej na lepszych fundamentach.

Ograniczenie liczby zespołów przeprowadzi się przez postawienie zasady, że do konkursu przyjmowani będą tylko faktyczni członkowie Związku, że nie będzie się brało do pracy gospodarzy i gospodyń samodzielnych, że członek przystępujący w pierwszym roku do konkursu, będzie mógł przepracować tylko 1 temat konkursowy, w następnych najwyżej dwa tematy, a właśnie w kilku miejscowościach są zespoły, które składają się z osób zgłoszonych już poprzednio do dwóch, a nawet trzech tematów.

Trzydniowy kurs dla przodowników odbędzie się w Szubkowie. Utrzymanie na kursie będzie kosztowało 3 złote, ewentualnie zapłacić będzie można produktami, w naturze według norm, które Instruktorat ustali w porozumieniu się z kierownikiem szkoły.

K. J.

З Ковельщини.

Дня 8 ц. м. відбулося в Ковлі засідання Управи Повітового Інструкторату Г. С. М.

Зі справоздання Інструкторату видно, що ідея самовиховання здобуває на Ковельщині що-раз більше приклонників. Число Гуртків зросло з 14 до 20. Вони гуртують в собі 426 членів. Нові Гуртки С. М. повстали в Дубечні, Кустичах, Сераховичах, Обенижу, Любитові і Зачервечу.

Праця Інструкторату Гуртків С. М. в тут. повіті була відповідно оцінена Гмінними Самоурядами, про що свідчить їхня матеріяльна допомога для діяльности в тих гуртках. Добрий стан матеріяльних средств Інструккорату дасть змогу зреалізувати програму запроєктованих 3-х курсів крою і шиття для гурткович та провести цілий ряд інших спроб, корисних для молодого села.

Плян сільсько-господарських конкурсів намічено вже в 12 гуртках з такими темами як: бураки, морква, картопля, плекання овець. Разом зорганізовано вже 22 повні конкурсові громадки.

Просвітня праця в Гуртках таксамо стоїть на відповідному місці. Вол. Союз С. М. зорганізував 3 конкурсові громадки доброго читання, а также і Інспекторат проводить в двох других громадках подібну працю, зорганізова-

ну власними силами. Крім цього Інструкторат виробив плян цілої сітки діскусійних вечорів, які дотепер дали дуже гарні наслідки.

Життя в нашому Гуртку.

Радо читаємо листи і статті в „Молодому Селі", писані сільською молодю, бо з цього бачимо, що молодь наша, дівчата і хлопці більше цікавляться книжкою і газетою, частіше до них заглядають. Менше цікавлятся дурничками, як це було колись, про що нераз розказують таки батьки самі. Через такі дописи довідуємося про життя молодих, про розвиток праці по Гуртках, молодь сама себе пізнає.

І наше село Шубків, яких 25 клм. від Рівново, 7 клм. від Тучина, бере теж немалу участь в суспільній праці. Велику поміч в цьому виявляє для нас тутейша Сільсько-Господарська Школа, яка учить нас всіх, яким способом найліпше господарити. — Між членами нашого Гуртка є кількох хлопців, що покінчили цю школу і беруться до піднесення сільскої господарки. Треба признати, що роботи в нашому селі сила, бо село недавно скомасоване і богацько дечого треба наново переробляти та богацько і нового вводити.

Молодь наша під впливом школи горнеться до садоводства. Тим легче воно їй приходить, що молоду садовину можна дістати в школі по дуже доступній ціні.

Тепер готовимося до конкурсів управи ріжних господарських ростин, бо, маючи на місці молочарню, навчимося управляти пашні бураки, картоплю, моркву і т. д. що дасть нам змогу змінити дотеперішню нащу господарку.

Наш Гурток має теж хор, який не тільки співає в неділі і свята в церкві, але также підчас товариських забав та народніх свят, про що навіть мешканці м. Рівного могли нераз переконатися.

Є надія, що з кожним часом буде краще на наших хуторах та ще тоді, коли будемо і дальше братися щиро до освіти, намятаючи, що тільки Освіта нас в люди виведе.

К. В., читач „Молодого Села"
знад Горині.

Nowe Koła.

Prace organizacyjne naszego Związku posuwają się naprzód. Wynikiem tego jest stałe zagęszczanie się sieci K. M. W. na terenie Wołynia. W okresie ostatnich 2-ch miesięcy powstało 20 nowych K. M. W., a mianowicie:

		pow. Równe		
1.	K. M. W.	Woskodawy — ukraińskie	czł.	11
		pow. Łuck		
2.	K. M. W.	Dmitrówka — mieszane	czł.	16
3.	„	Antonówka — polskie	„	20
4.	„	Teremne — ukraińskie	„	18
		pow. Krzemieniec		
5.	K. M. W.	Krutniów — ukraińskie	czł.	19
6.	„	Nowy Kokarów — ukraińsk.	„	22
7.	„	Rzeszniówka — mieszane	„	20
8.	„	Gniedawa — ukraińskie	„	17
9.	„	Łanowce — mieszane	„	33
		pow. Kowel		
10.	K. M. W.	Serechowicze — polskie	czł.	17
11.	„	Obeniż — ukraińskie	„	16
12.	„	Lubitów „	„	19
13.	„	Kustycze „	„	22
14.	„	Dubeczno „	„	24
15.	„	Zaczernecze „	„	15
		pow. Kostopol		
16.	K. M. W.	Hołubno — ukraińskie	czł.	22
17.	„	Budki Kudrańskie — polskie	„	16
		pow. Horochów		
18.	K. M. W,	Nowostaw — mieszane	czł.	25
19.	„	Tereszkowce — ukraińskie	„	35
		pow. Włodzimierz		
20.	K. M. W.	Kol. Smołowo — polskie	czł.	17

Nowopowstałe Koła liczą członków 404

Witamy nowych kolegów w naszych szeregach, a w pracy nad sobą życzymy Szczęść Boże!

Скільки є японців.

Людність Японії з року на рік зростає скорим темпом. У 1854 році в Японії було 26 мільйонів мешканців; у 1925 р. — 60 мільйонів; у 1930 р.—64 з половиною мільйонів. Майже на один мільйон осіб що-року збільшується.

Якщо додати до цього кількість тих японців, що мешкають на ріжних колоніях: у Манджурії, Кореї, Сахаліні, Гаваях, Філіпінах, Бразилії, Курилі, Перу, Канаді і т. ін., то всіх японців буде понад 90 мільйонів. Густота населення на самій території Японії дуже велика: 168 осіб на один квадр. кілометр; тоді як, наприклад, у Німеччині 135 осіб на 1 кв. кілометр, в Італії — 125, у Чехословаччині — 97, у Польщі — 82 (територія Японії менша від території Польщі), в Іспанії — 42, в Американських Сполучених Штатах — біля 15 осіб на 1 кв. кілометр; лише в Бельгії і в Англії густота населення більша ніж в Японії.

Само собою зрозуміло, що японці душаться в себе дома, а тому мусять шукати ширших просторів де-інде.

Numer pojedyńczy 5 gr. Prenumerata za cały rok wynosi 6 zł., miesięcznie 50 gr. Ogłoszenia według umowy.

Redaktor: Antoni Hermaszewski. Wydawca: Wołyński Związek Młodzieży Wiejskiej.

Drukarnia Samorządowa w Równem.